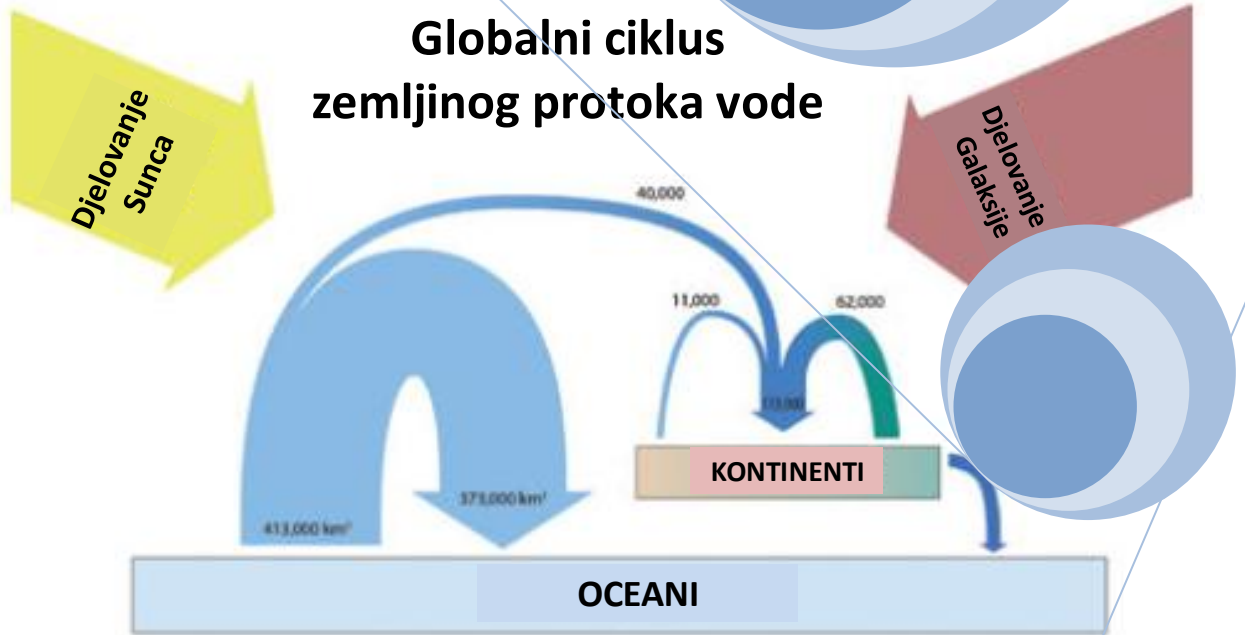

FIGURE 10

Naš sunčev sustav putuje galaksijom

Globalni ciklus zemljinog protoka vode

Kriza vode

Može li kriza morala biti uzrokom i krize vode?

Po svom veoma suženom znanju mi postojimo ne samo, razvidno, na Zemlji već u Sunčevom sustavu. Zemlju ne možemo odvojiti od tog sustava. To nije ništa novo. Znamo doduše ugrubo da postojimo i u galaktičkom sustavu. Uobičajeno razmišljanje je o postojanju nekog mutnog, ogromnog, praznog prostora tamo vani, usred kojeg se u neku ruku nalazimo, no on nema nikakve stvarne sveze s nama, nikakvog utjecaja na ono što mi radimo na Zemlji. No sad postaje razvidnije, da smo mi ustvari stanovnici galaksije i naše zanemarivanje poimanja galaktičkih procesa na Zemlji već nas je sad dovelo ne samo pred, već i u, veliku krizu vode. Poimanje uzroka ove krize izazov je našem umu i inteligenciji da shvatimo ulogu koju nam je kao ljudskom rodu svemir namijenio u rješavanju svih kriza, svih zadataka koje stavlja pred nas!

Obradio:

Stephen
5/21/2015

SADRŽAJ

NAČELO GLOBALNOG VODOCIKLUSA.....	3
Izlaganje Benjamina Denistona, i Jasona Rossa, članova LaRouche-evog znanstvenog „podrumskog“ tima.....	3
Internetska konferencija ["Webcast" 24. travnja 2015.....	3
ULOMCI IZ PROGRAMA: 1. TRAVANJ 2015 - NEW PARADIGM FOR MANKIND SHOW / PROGRAM....	12
Animirani prikaz u slici—Infografika—“Voda budućnosti”	27
Raspodjela zemaljske pitke vode.....	28
KEPLEROVO NAČELO	30
Izlaganje Benjamina Denistona, člana LaRouche-evog znanstvenog „podrumskog“ tima	30
Internetska konferencija ("Webcast") 20. ožujka 2015.	30
SLIJEDI DODATAK:.....	33
Dodatak I: Citati Bertranda Russella (str. 28)	33
Dodatak II: Einstein o Kepleru (str.29).....	33
EPILOG	37
Razgovori o dubljem značenju uratka	37
Dublja pozadina razumijevanja uratka	39
Koja je razlika čovječanstva i životinje?.....	39
Djelovanje čovječanstva unutar galaktičkog sustava	40
Popratna pitanja i prigovori:.....	41
Sindrom današnjeg vremena.....	41
GOVORNICI [koji govore u ime] ČOVJEČANSTVA	42

Čovječe, jesi li spreman preuzeti rizik istrebljenja čitavog čovječanstva u najvećem termonuklearnom holokaustu do sad, ili sveukupnoj gospodarskoj propasti od ruku nemoralnih grabežljivih zvijeri, prerusenih u vladare? Bez da pomakneš malim prstom?

Ovo pitanje navodi na zaključak da je većina ljudi rastrzana ili slabe pameti i stoga nesklona poduzeti jednostavne i nužne korake za sprječavanje katastrofe.

NAČELO GLOBALNOG VODOCIKLUSA

Izlaganje Benjamina Denistona, i Jasona Rossa, članova LaRouche-evog znanstvenog „podrumskog“ tima

Internetska konferencija ["Webcast" 24. travnja 2015.

[<https://larouchepac.com/20150424/april-24-2015-friday-webcast-benjamin-deniston-and-jeffrey-steinberg>]

BENJAMIN DENISTON: Pitanje vode je postalo vruća tema. Sad je podignuta na novu razinu, otvara se nova perspektiva glede takozvane krize „s vodom“. Kriza jest tu. Kriza je očigledna u Kaliforniji, i drugim zapadnim državama SADa. Postoji kriza s vodom u mnogim zemljama i mnogim područjima širom svijeta.

Važno je napomenuti, odmah i izravno, pitanje krize s vodom postoji, ali i nepostojanje krize s vodom. Imamo okolnosti, koje izravno prijete ljudima, stanovništvu, prijete zalihama hrane zbog nedostatka vode. Najdramatičnije je, mislim, u SADu u Kaliforniji. No tu je i mnogo dublji problem, o kojem želimo govoriti. Činjenica nedostatka vode na tom određenom ili drugom mjestu ne predstavlja nužno „krizu s vodom“ per se. Kriza je kulturološka. To je kriza nedostatka poimanja vodećih donositelja političkih odluka, njihova nedostatka poimanja prave prirode čovječanstva, poimanja što znači biti čovjekom. Kao što je g. LaRouche rekao ranije, imamo zakonodavce ljudskog roda koji oni uopće ne shvaćaju.

Primjer idiotizma je Jerry Brown, guverner Kalifornije. Izrekao je gluposti, svojim vlastitim riječima. To je ujedno i korisno, jer ga se može citirati, bez imalo muke. Samo treba ponoviti što je rekao, i imate jasnu sliku problema. Kad je došlo do „povuci-potegni“ glede vode, on je bio tamo, kao odgovorni guverner države suočene s neminovnom krizom nedostatka vode, rekavši: „Pa, država je nekad imala samo 300-400,000 ljudi. Sad imamo oko 40 milijuna. Razvidno je da smo iznad kapaciteta države.“

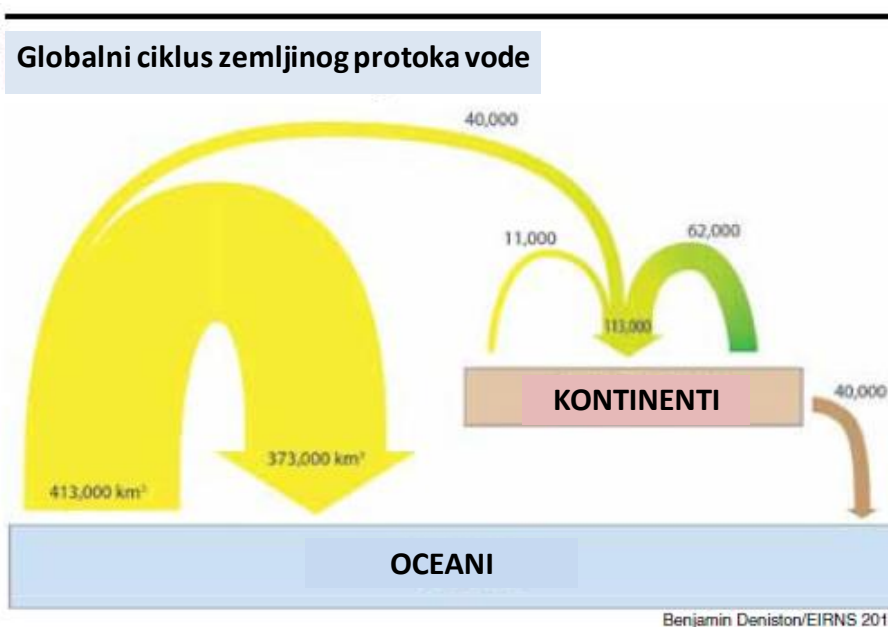
To je, mislim, najgluplje što je mogao reći. To bi se moglo reći za svaki dio cijelog svijeta. Moglo bi se reći za Europu. U Europi pred nekoliko stotina godina, bio je mnogo niži broj stanovnika, imala je nižu „nosivost“. ... Ako se vratimo nekoliko stotina tisuća godina unatrag, cijeli svijet je bio u stanju podržavati tek nekoliko milijuna ljudi.

Da, to jest istinita tvrdnja. Nekad je bilo 300-400,000 ljudi u Kaliforniji, no to se može reći za svaki dio svijeta. U tim izjavama vidite **duboki** nedostatak razumijevanja temeljne prirode čovjeka. Ne postoji „fiksna nosivost“ za čovječanstvo. Da, bilo je 300,000 stanovnika. Čovječanstvo je promijenilo svoj odnos prema okolišu. Čovječanstvo je napredovalo. Čovječanstvo je povećalo potencijalnu relativnu gustoću naseljenosti. Čovječanstvo je bilo sposobno zavladati svojim učincima, i stvorili smo iz pustinje najproduktivniju državu u čitavoj zemlji [*misli se na Kaliforniju*]. To je tipičan primjer čovjekova činjenja, prave prirode čovjeka.

Stoga, navesti ideju da je „nosivost“ države nekad bila samo mali dio onog što je danas, i time na neki način zasnivati svoju politiku krajnje je bezumlje. Upravo nedostatak razumijevanja temeljne prirode ljudskog roda, čovječanstva.

Koristeći, dakle, ovaj tipičan izraz promašene razine razmišljanja s kojim se susrećemo, tjera nas, kaže g. LaRouche na nastojanje traženja odgovora kako pristupiti tome kao prava ljudska bića radije nego životinje. Jerry Brown [kao svaki tipičan političar] definirao je „životinjski pristup“. To je njegova politika: raseliti stanovnike, vratiti se na razinu gdje bismo sad imali samo mali broj stanovnika, jer ne shvaća pravu, istinsku prirodu čovječanstva i čovječjeg napretka. Pa kako moramo razmatrati to kao pravi ljudi, ljudska bića? Kako mi, kao jedinstvena vrsta na ovom planetu, temeljno različiti od životinjske vrste, kako bismo trebali pristupiti okolnostima glede vode, krize s vodom?

Iz prijašnjih razmatranja, bacite pogled: radi se o vodi i što vidite? Radi se o globalnom sustavu. Kao prvo, to nisu ograničene zalihe, mi ne trošimo zalihe vode. Imamo ciklični sustav u neprestanom toku

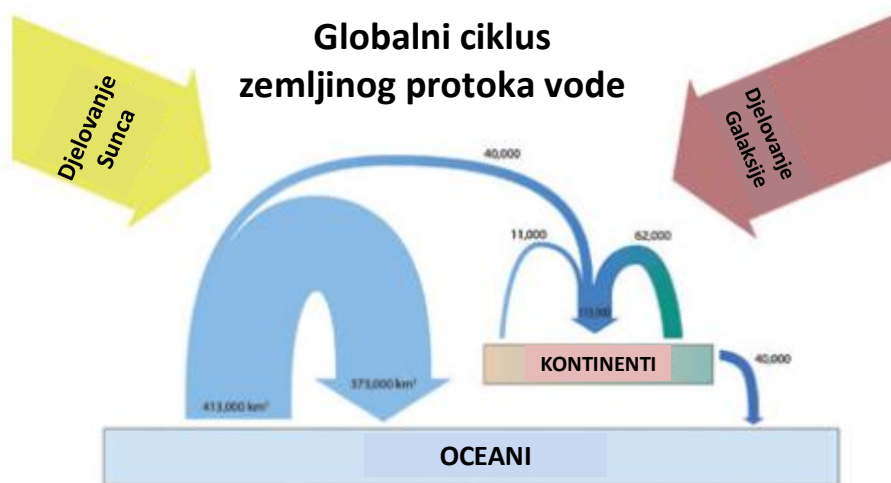
koji obuhvaća cjelokupni planet [Sunce isparava ogromne količine oceanske i morske vode, preko devedeset posto pada natrag u oceane, 10% tvori padaline po kopnu, koje opet otječu u more, i to ili izravno (oko 90% padalina) a ostatak (10%) putem fotosinteze bilja vrši funkciju održavanja svog života, svih živih bića na planetu.] Čovječanstvo je imalo sposobnosti

upravljati tim ciklusima, činiti ih produktivnijim i time omogućilo veće razine održavanja i veću učinkovitost održavanja života, širenja broja ljudi, razvilo je [plodnu zemlju iz] pustinje, razvilo [plodnu zemlju iz] sušnih područja, razvilo agrikulturu, i čovječanstvo je to činilo neiscrpljujući ograničene zalihe kako se to danas među ljudima govori, već pravilnim upravljanjem tih ciklusa, tih vodosustava na planetu prema našim potrebama, da bismo osigurali mogućnosti sustava održavanja višeg životnog standarda rastuće populacije. Nema granica našoj sposobnosti u vršenju takvih funkcija.

Radi se o jednom jedinom, globalnom vodosustavu, no kao što smo govorili na ranijim prezentacijama, sad smo na crti gdje gledamo na to pitanje pobliže, novi pristup tom kako ga zovemo globalnom vodosustavu. Pa shvaćamo da on nije ustvari globalni sustav. Razmatramo pojavnosti na ovom planetu Zemlje, no ono što se očituje nije u osnovi fenomen samog planeta Zemlje. Sam globalni vodosustav, kao što smo ranije govorili, izraz je kozmičkog načela, kozmičkih utjecaja. Izraz je djelovanja Sunčevog sustava kao cjeline. Sunce vlada čitavim procesom, čitavim vodosustavom jer

znamo da on dobiva energiju od Sunca, i njegovo djelovanje njime upravlja, ništa od toga ne spada na Zemlju. Izravno, dakle, vidimo da se radi o izrazu procesa Sunčevog sustava kao cjeline.

Na dnevni red time stavljamo, a to je ujedno i izazov svima onima koji odaberu prići ovoj krizi sa stajališta predstavnika istinskog ljudskog roda, radije nego životinjskog, jer sad imamo uvida u više razine razumijevanja ovog sustava, da se ne radi ustvari samo o Suncu; ne radi se samo o Sunčevom sustavu, već je taj vodociklus kojeg doživljavamo, o kojem ovisimo, kojim rukovodimo, izraz odnosa našeg Sunčevog sustava i galaksije u općenitom smislu. Jedan od najvažnijih upliva koji utječe na funkcioniranje vodosustava, naročito atmosferskih vidova ciklusa, leži u ulozi glakatičkog, kozmičkog zračenja, u galaktičkim čimbenicima, koji neprekidno utječu na i određuju prilike koje ravnaju ovim ciklusom kojeg, kako obično [*krivo*] kažemo, stvara Zemlja.

Tako opet uzimamo pojmove, o kojima smo prošlih tjedana raspravljali, da ustvari gledamo globalni vodosustav, da ono sa čim mislimo da se suočavamo ustvari je pojava, kao što je g. LaRouche govorio ranije ovaj tjedan – to je pojava, no koje su zakonitosti [*iza toga*]?

Što upravlja tom pojavom, što su uzroci? Ljudi vide odraz, no mi sad vidimo da sam taj odraz očituje djelovanje kojim upravljaju veći i snažniji uplivi, djelovanje Sunca, te djelovanje galaksije ili općenitije govoreći sprega našeg Sunčevog sustava s galaksijom. To je naša početna crta sada, to je naš minimum, naša osnovica razmišljanja o vodi, o krizi s vodom.

To potpuno mijenja način našeg poimanja pitanja sprege čovječanstva s ciklusom vode. A to nije tek akademska studija. To nije samo govoriti, „u redu mi primjećujemo da galaksija ima taj upliv, ima tu ulogu,“ pa se zatim okrenemo prijašnjim poslovima. To je osnovica potpuno nove razine načina kako je čovječanstvo sposobno djelovati na Zemlji i upravljati tim sustavom, pod uplivom i prema boljem poznavanju te visoke razine, načelnijeg razumijevanja vodosustava kao izraza solarne, glaktičke sprege.

Razgovarali smo o tehnologijama modifikacije vodosustava. To su tek početne faze sposobnosti čovječanstva u rukovođenju tih atmosferskih prilika, prilika u sprezi s ulogom galaktičkog djelovanja na vodociklus, na osnovu čega se mi možemo ustvari uključiti u ciklus u cjelini, na način upućen našim poimanjem sustava i kontrole tih većih, galaktičkih sila.

To je, dakle, početna crta, osnovica s koje pokušavamo nanovo pristupiti tom pitanju odsada. Raspoznavamo da ono sa čim se upuštamo na Zemlji nije proces vezan uz Zemlju, nije određen samom Zemljom, nije u granicama Zemlje, već izraz tih većih sustava, tih većih procesa.

Nalazimo se, tako, ovdje, gdje je čovječanstvo jedinstveno došlo do ovog otkrića i definiralo ga, pa nam to daje sasvim novu osnovu djelovanja na osnovi višeg načelnog znanja sustava u cjelini. Upravo sam to želio istaknuti ovdje, i prijelaz na gradivo koje će Jason pokriti glede tog pitanja, a to je g. LaRouche naglašavao ranije, to jest istaknuti da mi sada moramo riješiti problem krize s vodom. No nači na koji ćemo to učiniti je shvaćanjem te krize i rješenja kao problem učajuren u ovo osnovnije pitanje raspoznavanja čovječanstva kao temeljne sile, ne samo na Zemlji, ne samo kao životinjski rod na Zemlji, već jedinstvene, stvaralačke sile koja je u stanju shvatiti Sunčev sustav, zakonitosti koje upravljaju tim sustavom naše galaksije i odnosa našeg Sunčevog sustava s galaksijom.. Upravo to znanje, ta nova razina razumijevanja, **jedinstveno čovječja**, pomaže razvoju koji nam daje sposobnosti različitijeg djelovanja, stvaranja novih djelovanja na Zemlji, upućenih ovim višim, stvaralačkim razumijevanjem, što će nam dalje omogućiti rješavanje pitanja vode na potpuno nov način.

Ova jedinstvena perspektiva sada pred nama, sposobnost stvaranja pojmova zakonitosti koje rukovode spregom naše Zemlje i Sunčeva sustava, Sunčeva sustava i galaksije, i zatim koristiti se znanošću tog razumijevanja da bismo promijenili svoj način djelovanja, spoznali što trebamo činiti da bismo mogli djelovati na sasvim drugi način na Zemlji: to je čovječje, to je jedinstveno čovječji stvaralački čin, nešto što Jerry Brown [*i vodeći političari kao on*] ne shvaćaju. Problem leži u tome, što smo prepuni takozvanih vođa društva koji ne razumiju ovo temeljno pitanje.

To je sada temeljni faktor iz kojeg moramo izvući daljnja saznanja, o kojem moramo raspravljati, kojeg moramo postaviti ispred i usred svega, način kako moramo rješavati te i takve probleme, gdje je kriza s vodom vodeći problem. U prvom planu mora biti raspoznavanje jedinstvenih sposobnosti čovječjeg stvaralaštva, koje imaju svoj odraz u krizi s vodom kao vodećim primjerom. Ako Kalifornija, druge sušne države, žele vodu, morate razumijeti sposobnost čovječanstva u mijenjanju svoje sprege sa Sunčevim sustavom i, još šire, galaksijom i to nas vodi do čovječjeg stvaralaštva o čemu će danas govoriti Jason Ross.

JASON ROSS: Neporeciva je povijesna činjenica da su se mislioci, koji su stvorili Renesansu, držali viđenje da su ljudska bića stvorena na sliku Božju. Mi smo stvaratelji i mi nosimo prirodu svemira, njegovu aktualnu suštinu, najsvojstveniji temelj na kojem funkcionira, unutar nas. Iako smo, razvidno, uglavnom nesvjesni toga, nesvjesni prirode stvaralačkih potencijala u svojim vlastitim umovima, i prirode samog univerzuma. Pomislite na nešto što znate; prizovite nešto na pamet. Naviknuli smo na dječja pitanja koja djeca upućuju: „Zašto?“, djeca pitaju „Zašto?“. Kažete im odgovor, a ona pitaju „Zašto?“. Odgovorite na to pitanje, i možda vas opet susretne pitanje: „Zašto?“. Ona shvaćaju da mogu tako nastaviti kroz duže vremena. Upitajte drugačije: „Kako?“. Kako znate štogod znate? Kako nove stvari, znane kao otkrića, kako postaju znane čovječanstvu? Kakav je to proces – kakvo je to nutarnje iskustvo, i što govori o prirodi i našem činu kao rodu? To iskustvo, stvaralački proces, najuniverzalnije je i najbitnije od čovječjih doživljaja. Ono je osjećaj najviše vrste dobrote i ljubavi, kao što je to izrekla Diotima u Platonovom *Simpoziju*. Pa što je to, stvarati? Je li različito od otkrića? Kreacija. Otkriće. Uzmimo polje glazbe: Mislim da ne bi bilo mnogo ljudi koji bi rekli da je Beethoven „otkrio“ svoju Devetu simfoniju, da je iskapao i tako je pronašao unutar stijene, raspolovio stijenu i tamo je našao Devetu simfoniju. Sasvim sigurno ne. Imamo mnogo napisane glazbe, mnogo načina pristupiti tim stvarima. No mi sasvim sigurno stvaramo glazbu. To je čovječje polje.

A što je s onim čini se različitim poljem, poljem znanosti? Kad znanstvenik otkrije nešto o načinu kako svijet/svemir funkcionira, kako priroda radi, jesu li oni stvorili novo znanje? Jesu li otkrili znanje koje je već postojalo tamo u svemiru oko njih? Postoji li razlika?

Mislim da većina ljudi vjeruje kako mi otkrivamo nešto što već postoji, da postoje zakonitosti i načela u prirodi, koji uzrokuju da stvari funkcioniraju i odvijaju se na način kao što mi radimo; otkrijemo te stvari i onda ih znamo. Ima sasvim sigurno nešto u tome. No, kao što je Kuza isticao, a Kepler shvaćao načinom pristupa svojim otkrićima, to je isto tako i čin stvaranja. Dva su vida kod toga: jedan je stvaranje nove zamisli u oblikovanju hipoteze. To se izostavlja ili se omalovažava kod tipičnog [današnjeg] znanstvenog programa i njegovih procedura koje ljudi slijede u školama, gdje osmišljaju probleme i hipoteze i neovisne i ovisne varijable, i rješenja i zaključke. Najzanimljiviji vid toga dolazi u stvaranju hipoteze: što nastaje kad je hipoteza vrste koja nikad prije nije bila iskušana?

Uzmimo Keplera: Kepler je bio prvi moderni znanstvenik, prvi astrofizičar. Otkrio je gibanje planeta, a učinio je to gledajući ne na gibanje već pokretače gibanja. Postavio je fizičku hipotezu. Ona nije bila sasvim točna. Ustvari modernim ušima i očima izgledala bi kao potpuno pogrešna, gledajući njegov način pojašnjenja kako Sunce prouzrokuje gibanje planeta. No on je ustvari učinio, uzeo je fizikalni pristup, stvorio je hipotezu načina kako bi Sunce, kao magnet, moglo biti uzrok gibanja planeta; slijedio je tu zamisao do kraja, i rezultat je bilo vrsta kretanja za koje matematika nije postojala u to vrijeme, i ne će postojati još sto godina sve dok Leibniz nije stvorio infinitezimalni račun—za nešto manje od sto godina. On je uzeo tu zamisao, hipotezu koju je postavio, što ga je primoralo stvoriti kretanje planeta i vidjeti da li to paše. Kad je gledao na planete u cjelini kao na sustav, morao je stvoriti hipotezu muzikalnosti planeta, njihovih razdaljina jednog od drugih, njihovih ekscentričnosti, gledajući na način kako bi Bog uglazbio taj Sunčev sustav u cilju postizanja svojstava koja odgovaraju glazbenim, sa čovječjeg stajališta?

Kepler je stvarao, Otkrio je, i stvarao.

Osvrnimo se na neke probleme u tome, a zatim ćemo se vratiti na ispitivanje onog što to govori o nama kao vrsti. Uzmimo jedan od najdrevnijih problema, uzmimo LaRouche-ovo viđenje Euklida: LaRouche je opisao svoje prvo iskustvo s Euklidom u školi kao mladi učenik, koje nije bilo baš najugodnije. Stvarno je zamrzio to što je Euklid učinio, i to ne zbog toga što nije volio školu ili učenje općenito, no promislite što je problem s Euklidom bio?

Euklid je napisao te knjige, *Elemente geometrije*, gdje je imao količinu od 13 knjiga počevši s nekoliko osnovnih aksioma geometrije, iz kojih je izveo raznolika svojstva geometrijskih konstrukcija, sjekuci kuteve na pola, i na kraju dolazi do platonskih geometrijskih tijela, zbroja kuteva višekutnika, i slično tome. Problem s time je ovo: Prvo, što su prepoznali Riemann i Einstein, Euklidov prostor bio je ravan, iako prostor nije morao biti ravan. No to nije bila najupadljivija grješka, iako je najlakša za razumijeti. Druga je da je Euklid predstavio znanje kao dedukciju: da iz osnovnog skupa aksioma, i to ne baš mnogo njih, oko dvanaest, čovjek može izvesti znanje svega što se može znati o geometriji. Uzimati to općenitije kao uzor znanja je otrov, pogubno je, jer otkriće ne dolazi iz izvođenja zaključaka na osnovu pretpostavki koje čovjek već ima. Ne može se doći u budućnost iz prošlosti. Ne dobiva se nova zamisao, nova znanstvena zakonitost pokazujući da je dosljedna i slijedi ono što je čovjek već znao. Više o tome malo kasnije.

Uzmite drugi primjer: LaRouche je veoma snažno isticao razorne posljedice za znanost 20. Stoljeća, pogotovo ulogu Bertranda Russella i njegovo promicanje pokušaja Davida Hilberta, u ranim 1900.-tim da učini nešto što bi moglo izgledati toliko apstraktno ili bilo akademski nevažno, i moglo tako biti previđeno. Hilbert je predlagao, kao program nastave, odrediti da li je moguće okrenuti matematiku u logiku, a posebno aritmetiku? Da li je moguće izvesti sva svojstva aritmetike, zbrajanje i množenje i oduzimanje i dijeljenje, i još neke druge stvari, da li je moguće izvesti sve zanimljivo glede toga *iz same logike, iz deduktivnog procesa*?

Bertrand Russell se upustio upravo učiniti to, *Principi matematike*, kasnije napisani na latinskom, *Principia mathematica* – ovdje je razvidna aluzija na Newtona – gdje Russell pokušava redefinirati način funkcioniranja logike, redefinirati način funkcioniranja aritmetike, što bi omogućilo uvrstiti matematiku u granu logike. Mislim da je on mislio da je uspio. Kurt Gödel nekoliko desetljeća kasnije, nakon prvog izdanja te knjige, izveo je opustošujući dokaz – možda ste čuli za to, naziva se ukratko „Gödelov dokaz“. Ima dulji, više tehnički naziv. U osnovi, Gödel je dokazao da je u svakom dovoljno kompleksnom sustavu, kao što je logika aritmetike koju je Russell pokušao stvoriti, uvijek moguće proizvesti raspad tog sustava, postaviti tvrdnje koje su proturječne, ili postaviti tvrdnje koje su neodlučive [ne daju nikakve zaključke]. Uvijek postoji više toga što treba otkriti, nego što bi se *ikad* moglo svrstati u sustav, gdje bi se svako moguće buduće znanje moglo izvesti iz prošlosti. Dokazao je da čak i u aritmetici, što ne izgleda kao neko veliko polje rada – to naime ne uključuje tajne života [*živih organizama*] ili način funkcioniranja uma, to je tek aritmetika – pa čak i u propisanom polju rada, pokušaj izjaviti da ne postoji stvaralaštvo, i da se znanje može izvesti iz prošlosti, iz novih osnovnih pretpostavki, čak i to daje neuspjeh.

To je dokazalo, čak i prije nego što je bila stvorena, da je umjetna inteligencija gubitak vremena. No mislim, da to nitko tko radi na tom polju ne shvaća. Ovim, dakle, primjerima, i važnosti koju LaRouche njima pripisuje, glede problema Euklida, kojeg je Riemann nadvladao, problema Russella i načina borbe Gödela protiv njega; dat ćemo još jedan primjer, problem koji je Kepler ostavio, kako bi sama promjena mogla biti dio jezika znanosti, što je riješio Leibniz kad je stvorio svoj infinitezimalni kalkulus. Prvi puta bilo je moguće umjesto samih stvari, ili odnosa između predmeta, stvari, umjesto pretpostavke da je to ono što je stvarno, Leibniz je dopustio način kako se te stvari, predmeti, mijenjaju da to samo ima svoje stvarno postojanje, i razvio je jezik koji je dopustio raspravljanje o tome, izravno. Bilo je to začuđujuće poboljšanje. Sam Bernhard Riemann, u stvaranju protueuklidske geometrije, dodatno pokazujući da prostor ne mora biti ravan, da postoje mnogi trodimenzionalni mnogoznačnici koji nisu nužno ravni kao Euklidov prostor, kao što je kasnije bila Einsteinova opća relativnost i zakrivljeno prostorvrijeme, Riemann je također rekao: Pogledajte, osnovica našeg poimanja toga, osnovica poimanja oblika prostora, nije geometrija, ona je u fizičkim zakonitostima koje smo otkrili da rukovode poslagivanjem predmeta u njemu.

Uzevši sve ovo, imamo nekoliko stvari koje letaju oko nas: prvo, stvarno postojanje same promjene kao koncepcije; i drugo, činjenica da razvoj znanja *nema ništa zajedničkog* s logikom, s dedukcijom, s bilo čim što računalo može učiniti. Ako ste veoma logična osoba, nikad nećete doći do znanstvenog otkrića, jer svemir je nelogičan. Nije nasumičan i nerazuman! No, apsolutno i u temelju, on je nelogičan.

Pa kako dolazi do toga? Govorili smo o tome ranije, ovdje ću ukratko izložiti primjer koji je Vernadski dao u svom radu iz 1930.g., pišući kako se, zahvaljujući radu Einsteina i Plancka, jezik fizike drastično promijenio od prethodna tri desetljeća. Naveo je primjere koncepcije prostora, vremena, energije i materije, koji su bili potpuno različiti u njegovo vrijeme, nego 1900.-te: vrijeme i prostor bili su odvojeni. Prema Newtonu, oni su bili neovisni, nisu imali posebna svojstva. Prostor je bio samo vrsta galaktičkog koordinatnog sustava u kojem različite stvari postoje; vrijeme je samo teklo samo po sebi, ništa posebnog o njemu. Einstein je pokazao da postoji samo djelovanje u prostorvremenu, sjedinjeno, da prostor ima svoj oblik, da vrijeme može varirati u svom trajanju, ovisno o kretanju različitih promatrača gledajući odvijanje procesa: pa čak i koncepcija „sad“, istovremenosti, postaje različita različitim promatračima – to je totalno razbilo sve one osnovne zamisli prostora i vremena, koje su čini se bile s nama stoljećima. Drugo dvoje, energija i materija – Einstein je pokazao da energija može postati materija i obrnuto, to se događa u nuklearnim procesima. Planck je pokazao da energija dolazi u dijelovima, kao materija u atomima. Ti, dakle, primjeri pokazuju kako se početkom prošlog stoljeća sama osnovica jezika, osnovni pojmovi koje se koristilo čak u *razgovoru* o svemiru, temeljno promijenili – i to ne dodavanjem, ne izvođenjem nečeg novog što treba starom dodati, već temeljitom *izmjenom, obaranjem onog što je bilo krivo, proglašavanjem* starih zamisli *nevažnim*. Otkrića nisu dodatak: ona uvijek obaraju ono što je krivo, jer se do njih dolazi kontradikcijom.

Drugi vid toga: Kakvo značenje o nama kao vrsti ima što tako radimo? Kako mi mijenjamo svemir? Kako to razumijemo? Prije svega, razmislimo o misli kao fizičkoj sili. Postoje mnoge fizičke sile koje uobičajeno uzimamo u obzir—gravitacija, ljudi razmišljaju o njoj, trenje, magnetizam, električna struja, Ohmov zakon, opruge, sve stvari poput ovih. Mi ih razumijemo na način različit od životinjskog roda. Uzmite psa. Psi pokušavaju razumijeti stvari oko sebe, i postoje stvari koje mogu razumijeti, odgonetnuti svijet oko sebe, pokušavaju istrenirati ljude koristeći se onim čemu su ljudi skloni i podložni. No mi se ponašamo drukčije, zar ne? Naše misli stvaraju stvari koje nikad prije nisu postojale, te misli djeluju kao sila prirode. Uzmimo neke primjere od Vernadskog, barem jedan: aluminij. Aluminij, čisti aluminij, autohtoni aluminij, aluminij sam po sebi ne kao smjesa, *nije postojao nigdje* u zemljinoj kori. No sad postoji. Nije postojao prije ljudi: Mi smo stvorili nešto što nikad prije nije postojalo na ovom planetu.

Nuklearna fisija: Iako je zakonitost na kojoj počiva bila poznata prije 20. stoljeća, proces fisije koji se odvija u nuklearki ne događa se nigdje na Zemlji, osim možda u jednom neobičnom mjestu u Africi – no sve u svemu to je proces koji se stvarno ne događa. Vrsta fuzije na čijoj mogućoj proizvodnji u našim laboratorijima radimo, iako se zasniva na onom što vjerujemo da se odvija u zvijezdama i drugdje, način kako bismo je mi stvorili nešto je što se nikad prije nije dogodilo.

Izgaranje ugljena u stvaranju pokretanja vozila ne odvija se nigdje bez ljudi.

Misao je, stoga, sila u svemiru; da nije svemir bi u osnovi bio nerazumljiv. Ne bi interno funkcionirao kao nešto što nam dopušta razumijeti stvari o tom svijetu, i funkcionirao bi eksterno, dajući nam mogućnost preobrazbe kao ljudske vrste, povećavajući našu kako bismo mogli reći „nosivost“, o čemu je Ben govorio, o sposobnosti transformacije potencijalne naseljenosti našeg roda. Životinjski rod to nije učinio; on neće to učiniti—ne čine to, osim ako ne postoji stvaralački život negdje drugdje u svemiru.

Tim načinom, onda, mi smo poput samog svemira. A svemir se razvija. Pogledajte samo razvoj života, živih organizama kroz evolucijsko vrijeme našeg planeta, pogledajte kako bismo mogli reći nove tehnologije, koje su uvedene u primjenu. Pogledajte razvoj galaksija tokom vremena. Pomislite zatim na ljude koji su zabrinuti zbog entropije i toplinske smrti svemira, i možete odmah odbaciti kao nekakvu zamisao. Svemir je u razvoju. I razmotrite ovo: Naša otkrića, ove zakonitosti koje smo otkrili, one nikad ustvari nisu potpuno točne. Nijedna od njih nije toliko točna da ne bi mogla u budućnosti biti potencijalno zamijenjena otkrićem koje će ju nadomjestiti, kao što o tome govori osvrt Vernadskog na rano 20. stoljeće, gdje je sve bilo oboreno i u osnovi svaka [zakonitost] od njih zamijenjena. Stoga činjenica da je svemir u razvoju da odgovara našim razvojnim otkrićima o njemu, i našoj sposobnosti stvaranja novih stvari u svemiru koje inače ne bi postojale bez nas, mislim da premošćuje ponor između pojmova stvaralaštva i otkrića. Mi smo stvaratelji. Ta slika iz Renesanse, ona apsolutno ukazuje na sliku Božju u umovima onih koji su rekli da su ljudska bića stvorena na sliku Božju.

Razmislite o tome na moderan način.

Recimo, onda, nekoliko riječi o tome na što je svijet nalik, taj svemir tamo vani: Kako bismo došli tamo? Kako dolazimo do otkrića o njemu? Kao što sam, mislim ukratko rekao, novi uvid u njega uvijek proizlazi iz proturječja u našem sadašnjem poimanju, obaranjem naših starih zamisli, razvijanjem novih i nužnih ideja. Kad činimo tako, razmislite o doživljavanju vremena, kad se to događa. Pomislite na crtu vremenskog hoda, kojeg biste mogli zamisliti kao u povijesnoj knjigi, ili gledajući geološka doba, kao što znate, vrijeme se pomiče po toj crti. Kreće se iz prošlosti u sadašnjost, i zatim u budućnost. No kvaka je, kad uvedete nešto što je novo, razvoj parnog stroja, pa ako kažete da je čovječanstvo bilo na crti vremenskog hoda, dali je onda to bilo neizbježno otkriće? Kad dođe do takve stvari da li je to primjer prijelaza prošlosti u budućnost? Ili je to svojevrijedno otkriće nečeg što nikad prije nije postojalo, mijenjajući aktualno vrijeme, mijenjajući kud bismo pošli? Djelujući na taj proces kretanja u samu budućnost?

Mislim da je tako. Mislim također da je iskustvo, iskustvo otkrića, iskustvo stvaralačkog čina, u znanosti, ili razvoj veće pronicljivosti u glazbi, poeziji itd., da čineći tako ustvari doživljavamo stvarnost koja leži van vremena. Kao što znate, g. LaRouche je to zvao „istovremenost vječnosti“, kao što se može vidjeti u Rafaelovoj slici [ATENSKA ŠKOLA](#), gdje su mislioci iz raznih perioda povijesti svi zajedno. Kad funkcionirate na toj putanji naše vrste, i prema tome na putanji razvoja samog svemira, istina je, to se dogodi u vremenu, no iskustvo nije iskustvo koje nalaziš u vremenu, već u vječnosti.

Najveća dužnost, ili poslanje, ili prilika društva, vlade, je pružiti najvećem i rastućem broju svojih ljudi, priliku sudjelovanja u procesu koji je stvarno besmrtnan, koji se nastavlja nakon tvog životnog vijeka, ne samo u smislu da ćete pamtili, već ostavljanja impakta koji se ne da izbrisati, već ostaje u promjeni zamisli što bi budućnost mogla biti. To je nešto, čime se nije bilo baš mnogo ljudi sudionika kroz povijest bavilo, i što, u društvu u kojem postoji sve veća stopa razumijevanja da je to prava priroda ljudskih bića, postojat će veća mogućnost napretka na načine koji bi nam danas izgledali nevjerovatnim. Zasiurno bi bio onaj, gdje odlazak u svemir ne bi bio poteškoća, gdje bi upravljanje asteroidima ili kometima koji bi mogli uništiti naš planet, ili ako ništa drugo sav život na njemu, gdje bismo imalu fuzijsku energiju kao energent ovdje na Zemlji, u svrhu transportacije i kao izvor energije, u svrhu kontrole nad Sunčevim sustavom i djelovanja na njemu; zasiurno ne bi bio onaj gdje bismo se brinuli o događaju da li će Sunce ispariti svu vodu koja nam je na našu sreću padala na

kopno gdje smo je trebali i željeli. Mi ne radimo tako glede hrane danas: Ako nema hrane na zemljoradnikovu polju on ne kaže: „Oho, imamo krizu hrane“. Njegov susjed bi mogao reći, „Pa, zaboravio si posijati u vrijeme sezone sijanja, zato sad nemaš uroda!“

Glede vode, mi imamo sposobnost upravljati tom krizom. To je nešto što je apsolutno unutar našeg dohvata. Ako univerzum to može činiti, mi možemo otkriti kako to čini, i onda sami učiniti to isto. Čak i na veoma, veoma praktičnoj razini, — ovo možda može malo spustiti ljestvicu na nižu razinu, no — čak i svota novca za koliko je Kalifornija bila opljačkana u svezi s ukupnim Enron fijaskom oko 2000.g., to bi predstavljalo dosta novca za izgradnju više postrojenja desalinizacije za snabdjevanje svih velikih gradova duž obale države, za 25 milijuna ljudi.

U tom smislu vrsta čovječanstva koju bismo trebali stvoriti, zamisao kulture prema kojoj moramo stremiti i razviti je, i postojati i živjeti u njoj bila bi ona gdje su ti problemi premostivi. Nisu to stvari s kojima se ne možemo hrvati. A bit ćemo sposobni upustiti se u zanimljivije probleme: Kako funkcionira Sunce? Kako se galaksija razvija na način kakav jest? Isto tako baviti se i zabavnim i uzbudljivim stvarima. Ne bismo se trebali opterećivati stvarima kao, zašto je guverner Kalifornije takav glupan, [*zašto su vodeći političari takvi*]?

ULOMCI IZ PROGRAMA: 1. TRAVANJ 2015 - NEW PARADIGM FOR MANKIND SHOW / PROGRAM

Ovaj program možete vidjeti na engleskom na poveznici:

[April 1, 2015 · The New Paradigm for Mankind Show | LaRouchePAC](#)

Megan Beets: Srdačan pozdrav, danas je 1. travnja 2015. Moje ime je Megan Beets. Dobro došli u ovojedni program New Paradigm for Mankind. Sa mnom su danas u studiju Liona Fan-Chiang i Benjamin Deniston iz LaRouchePAC-ovog Znanstvenog tima.

....

Ljudi bi mogli znati da je jučer bio zadnji dan primanja u članstvo utemeljitelja nove Azijske infrastrukturne investicione banke (AIIB) Iako su SAD izdale upozorenja protiv članstva ... 46 država se prijavilo uključujući i tobožnje saveznike Amerike, među njima Britanija, većina europskih država uključujući Francusku, Njemačku, Italiju, sve skandinavske zemlje. Isto tako nacije BRICSa i njihovi saveznici, Rusija, Brazil i Egipat.

....

Ako uz AIIB dodamo Novu razvojnu Banku (NDB) koju ... podržavaju BRICS države. Ona ima kapitalizaciju od \$100 milijardi. Ako dodamo i planiranu Shanghai Cooperation Organization Bank, fondove Kine za Novi put svile i Pomorski put svile, koji ukupno ima \$60 milijardi. U tome gledamo nastanak nove financijske arhitekture u svijetu, za koju su se Lyndon and Helga LaRouche, i ova organizacija [borili kroz 40 godina](#).

To se događa. I nezaustavljivo je. ... Ulazimo u razdoblje gdje više neće postojati carstva. Gdje će ideja suverenih država nacija s odvojenim interesima, kao što se popularno shvaća, prestati postojati.

.... Potrebno je zaustaviti moć Obamine vlade, jer dok on vlada Predsjedništvom SADa čovječanstvo se suočava s neminovnom opasnosti [termonuklearnog] rata istrebljenja. ... SAD se upravo spremaju poslati 290 vojnika u Ukrajinu u svrhu obuke Ukrajinske nacionalne garde—koja uključuje i vrlo poznati Azovski bataljon, skupinu neo-nacista, koje je ukrajinska vlada priključila u službenu vladinu Nacionalnu gardu.

To daje naglasak da čovječanstvo stvarno visi o koncu provokacije protiv Rusije i Kine, koja bi mogla vrlo brzo eskalirati.

... **Jedini** način izvojevanja pobjede za ljudski rod, jedini način povući čovječanstvo s ruba ne leži samo u preokretu postojeće politike. LaRouche je rekao ne postoji **nikakvo praktičko** rješenje problema s kojim se čovječanstvo suočuje. Kao jedini način spasa moramo sagledati, i prognozirati novu budućnost čovječanstva, nešto kvalitativno različito i iznad svakog prošlog iskustva. ... Presudno je imati pronicljivost odrediti moguće, i zatim tu mogućnost pretvoriti u stvarnost.

U tom svjetlu Ben je ukazao na članak koji je dovršio [na engleskom vidi ["A Memo to the Next President: New Perspectives on the Western Water Crisis."](#)]

Ben Deniston: Ovo se očigledno javlja u sklopu pogoršavajuće krize s vodom u Kaliforniji, koja se može naći na mnogom naslovnicama. Započinje nova godina. Prošla zima bila je veoma slaba glede padalina, pa to predstavlja novu etapu krize, i dolazi do stanja ... gdje to postaje praktična kriza za stanovite ljude.

... LaRouche je naglašavao zadnjih nekoliko godina da je rješenje krize s vodom za Kaliforniju i Zapad (SADa) općenitije, a zatim i globalno—ovaj problem vode je je globalan i moramo se uhvatiti u koštac s njime. ... Opetovano je isticao primjer Kine.

Rekao je [svojim suradnicima] ... nemojte dolaziti s kojekakvim 'forama'. Ako se želite ozbiljno prihvatiti posla pogledajte što Kina radi, ona je odrednica sada kako rješavati ovakve probleme.

.... Važno je [shvatiti] kineski svemirski program, ... koji je došao na naslovnice naročito nakon uspješnog spuštanja njihovog svemirskog vozila ('rover') na Mjesec. ... [Takva vrsta programa] predstavlja vrhunac onog što bi čovječanstvo moralo raditi sada. To je vrsta odrednice kako savladati problem krize s vodom.

.... Naslovnice sada govore da Kalifornija ima zalihe vode samo za jednu godinu. Neki gradovi su već ostali bez vode.

... Ovo je kriza koja naglo raste. ... Neki ljudi govore da bismo možda trebali iseliti ljude iz [savezne] države. Došli smo do crte javnih rasprava da možda nismo u stanju održavati stanovništvo Kalifornije, morali bismo smanjiti broj stanovnika. Došli smo, izgleda do te razine besmislica.

Mi, koji ovdje radimo i surađujemo s g. LaRouche-em imamo iskreno govoreći obvezu isticati njegovu povijest koja se provlači kroz ovaj problem. Jer ako mislite da problem predstavlja iznenađenje, držali ste glavu u pijesku. Takva kriza ne dolazi niotkuda. G. LaRouche je govorio u 70.-im i 80.-im [prošlog stoljeća], da Kalifornija i [američki] Zapad trebaju više vode. Neće biti moguće riješiti problem koristeći samo postojeće zalihe vode.

... U 1980.-im postavili smo u svom pamfletu pitanje: „Zar nećete ponuditi svojim unucima čašu svježe vode?“ A sad su ta djeca i unučad došli na svijet, sad se ne mogu napiti svježe vode, jer ljudi nisu poslušali što je LaRouche tada govorio.

No mi smo našli rješenje. Govorili smo o desalinizaciji, desalinizaciji pomoću nuklearne energije. Promicali smo projekt NAWAPA, koji opet nije predstavljao novost za nas. Na engleskom vidi: [Increasing the Productivity of the North American Water Cycle: The Nuclear-Thermonuclear NAWAPA XXI, by Benjamin Deniston](#). U 50.-im i 60.-im ljudi su raspravljali o tome, jer su imali potrebu tražiti rješenje sve veće krize s vodom na Zapadu. Da bi mogli nastaviti rastom, širiti se i razvijati, bila su potrebne nove zalihe vode. Veliki plan konstrukcije NAWAP(A)e bio je razvijen, planiran i predlagan, i za njega se borilo već u 60.-im. [Vidi (engleski): [LPACov filmski uradak "NAWAPA 1964"](#)]. A zatim, kao što znate, LaRouche je to ponovno uzeo pod okrilje u 80.-im i promicao ga.

Ponovno smo počeli to promicati u 90.-im, te na veoma snažan način pred 5 godina. Znači mogućnosti su bile dostupne desetljećima, pa to ne bi smjelo biti neko iznenađenje iz niotkuda, da smo sad u krizi.

Treba naglasiti—poanta leži u tome da ovo nije nedostatak rješenja, ili objektivnih rješenja, ili objektivnih mogućnosti. LaRouche je rekao sinoć, moramo sad napasti gubitničku kulturu SADA [*i više-manje svih drugih država*]. Ovo je jasan izraz toga. Imamo dostupne sve te mogućnosti. Ali nismo imali kulturu koja je predana stvaranju budućnosti, voljnu boriti se da se mogućnosti ostvare, i sad ljudi trpe zbog neuspjeha kulture, moralne propalosti. Usporedimo sad to s Kinom.

Grafički prikaz usporedbe kineskog projekta skretanja vode—ne pokriva sve samo ključne projekte—s Projektima koje je Amerika poduzela ili nije poduzela

STOLJEĆE SKRETANJA VODE

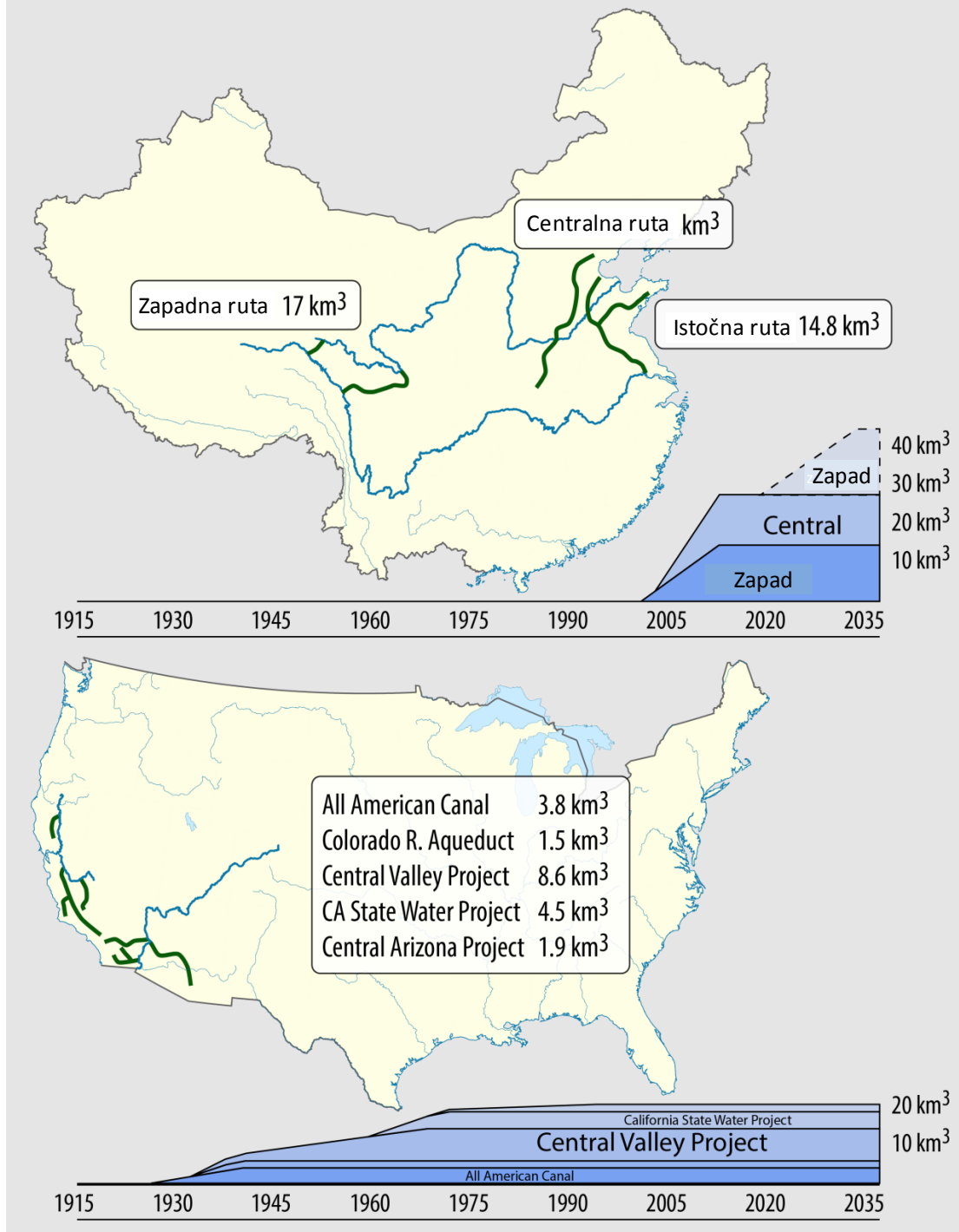

Figure 1: Stoljeće skretanja protoka vode

Glede ovih projekta skretanja rijeka Kina je razvidno otišla mnogo dalje. Ovaj prikaz obuhvaća tri rute njihovog Projekta Jug-Zapad-Sjever. Istočna ruta i centralna su u procesu završetka. Zapadna ruta je još u fazi planiranja.

.....

U slučaju Amerike, kao što se može vidjeti iz prikaza vremenskog hoda, projekte se započelo krajem 20.-ih i 30.-ih i nastavili se do 60.-ih. Od kraja 60.-ih nije bilo nikakvog pomaka. U vrijeme Kennedyja djelatnosti na tim projektima su bile vrlo značajne. Stvorile su uvjete da Kalifornija postane najproduktivnija država u cijeloj zemlji, velika žitnica, područje rasta stanovništva, razvoja, itd.

Ako pogledate ovu horizontalnu crtu vremenskog hoda u SADu, crtu moralne propasti, nedostatka razvoja, dok istovremena vidite Kinu koja je u dva desetljeća nadmašila naše djelatnosti. Njihov rad je i daleko brži.

Ne radi se, dakle, o nepostojanju rješenja, ... ne živimo u svijetu gdje nije moguće išta više učiniti. Kina je to učinila. Još uvijek čini. I ide dalje od toga. Mi živimo u kulturi koja je izgubila svoju povezanost sa čovječanstvom kao stvaralačkom silom, poboljšavajući uvjete života svoje nacije, zemlje, biosfere, planeta i sad trpimo posljedice takvog progresivnog zaostajanja.

... Objektivna rješenja, mogućnosti postoje. Postojale su. Samo ova osobna neuspješnost SADA, pomak od tradicije Franklina Roosevelta i Johna Kennedyja dovela nas je do krize.

... LaRouche ističe, da je kod svega ovog naročito važan svemirski program Kine, ne samo projekti vodoupravljanja, jer to bi moralo postati odrednica čovječanstva danas. . Podrobniju analizu toga možete naći u Posebnom izvješću EIR-a (na engleskom), "[The New Silk Road Becomes the World Land-Bridge.](#)" Tamo možete vidjeti o čemu se radi glede vode. Voda nije roba koju potrošite. Nije nešto što potrošite i odbacite.

Beets: Ne nestane iz svemira.

Ben Deniston: Ne nestane iz svemira. Fotosinteza koristi njen mali dio, a to je ujedno i dobro. No vodu ne potrošimo. Mi se spajamo u ciklus [protoka] vode.

[Primjer:] Kalifornija je pokazivala i pokazuje upravljanje protokom vode. Imamo padaline, imamo snježne pokrivače u Sierra Nevadi i oko Kalifornije, padaline se slijevaju u obalu korita rijeke Kolorado i natapaju samu rijeku. Voda se ne pojavljuje odjednom čarolijom, svježom, stvorena, koja nikad prije nije postojala na tom području. Dolazi iz oceana. Iz isparavanja, i padalina.

Očigledno postoje mnoge detaljnosti, podciklusi, ekstra komponente, no u općem smislu radi se o ciklusu. Radi se o ulaznom toku i izlaznom. Ovo je veoma pojednostavljena slika prosječnog odličnog ciklusa. Intuitivno čovjek može vrlo brzo vidjeti koliko kubika (kubičnih km) vode isparava iz oceana svake godine. Koliko od toga zatim pada natrag u ocean a da nikad ne dosegne kopna. Ogromna količina.

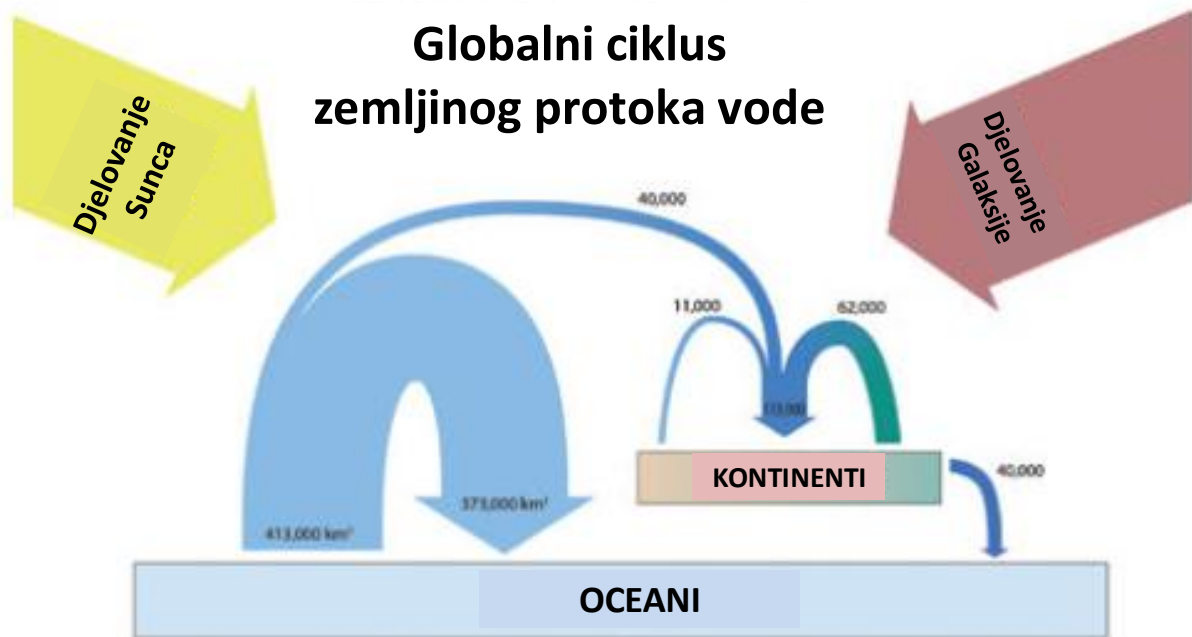

Figure 2: Globalni ciklus protoka vode i kozmički utjecaj

Dio vode odlazi preko kopna, i zatim se vraća natrag u atmosferu ili isparavanjem ili djelovanjem biljnog svijeta, i zatim opet pada na kopno. Na kraju imamo opet praktički istu količinu koja otječe natrag u ocean. Ciklus.

Problem s kojim se čovječanstvo hrvalo u svojoj povijesti bio je kako upravljati i poboljšati te cikluse. Drevni čovjek se borio s malim strujama potoka i rijeka, gradeći kanale za navodnjavanje da bi poboljšao uporabu vodenog ciklusa, da bi osigurao bolju uporabu te vode—Sunce se trudi iz petnih žila da ispari svu tu vodu. Količina energije koju Sunce troši na isparavanje vode je masivna. Ono svu tu vodu ispari u atmosferu. Samo mali postotak vode, oko 10% dosegne kopno.

Dugujemo tako Suncu koje radi dobre i korisne stvari s vodom, zar ne? Brojke su veoma upečatljive glede količine energije koju Sunce ulaže u taj sustav.

Voda tako prolazi preko kopna, i povijest čovječanstva uvijek je sadržavala njegovo sve učinkovitije njeno korištenje, osiguravajući sve većem broju biljki koristi vodu, služeći se navodnjavanjem, sijanjem žitarica i slično; osiguravajući sustave protiv poplava, te time dobijemo ugodno, stabilno okružje, gdje nemamo više slučajeva gdje periodične poplave odnesu čitave gradove. ... U Kaliforniji došli su crtu razvidne potrebe još veće učinkovitosti od kontrole lokalnih voda i regionalnih zaliha vode. To nije bila nepoznanica, to je bio razlog planiranja NAWAP(A)e. Zbog toga su se senatori na visokim položajima borili za NAWAP(A)u i druge projekte. Tako je NAWAPA i kasnije bila oružje koje se u 80.-im koristilo u borbi protiv progresivne kulturne zaostalosti

...

U najnovije vrijeme pojavila se i suša. To je prouzročilo nove poglede na klimu Kalifornije. Proučavanje godina drveća, koje živi stotine i stotine godina, neka i tisuću. Godovi nam

mogu pomoći kao [geološki] zapis koliko je vode bilo raspoloživo, iz godine u godinu i time dobijemo sliku klime, okružja koje se proteže tisuće godina. Ima i drugih vrsta takvih zapisa, malih, mikroskopskih jednostaničnih organizama, koji rastu u vodi, što omogućava mjeriti koliko je bilo vode na osnovu tih malih stvorenja nađenih u zapisima.

..... Iz tih zapisa mogu se vidjeti dramatične fluktuacije općenito prošlih tisuću godina. Na sreću nismo doživjeli nikakve superdramatične fluktuacije ni u jednom smjeru—takozvane megasuše koje traju godinama, možda i desetljećima, gdje je bilo i praktički 20 godine bez vode; s druge strane megapoplave. Njih je bilo u 19. stoljeću. Čitava Centralna dolina Kalifornije bila je poplavljena, bila je ogromno polje, nastalo je masivno jezero duboko i 7m posred Kalifornije, jer smo vjerojatno doživjeli taj nekakav sustav, vjerojatno jednu od atmosferskih rijeka koja je izlivala luđačke količine vode danima i danima.

Imali smo tako te divlje krajnosti, ali zbog ciklusa. Shvatili smo, da smo dosad bili takoreći zaslijepjeni u svom poimanju da ti uvjeti ustvari variraju više nego što mislimo, oni nisu stalni, stabilni. Dolazi do promjene klime—možda je to iznenađenje za ljude kao IPCC, da se klima mijenja s nama ili bez nas!

Pitanje pred čovječanstvom je, kako s ovim većim saznanjem ... trebamo nastaviti s poboljšanjem, širenjem i uzgajajem boljih uvjeta zemlje, znajući da se ciklusi mijenjaju i variraju...? Imali smo i imamo projekte poput NAWAP(A)e koji stoje u ladicama već desetljećima. Vjerojatni pravilni korak bio bi planirati još veći sustav. Ako lokalni i regionalni sustavi nemaju dovoljno vode za održavanje potrebnih aktivnosti, ako vodociklus nije dovoljan za osnaženje biosfere i vigorozno djelovanje života, potoje li mogućnosti većih dimenzija, možda kontinentalnih razmjera?

U Sjevernoj Americi to je izgleda moguće. Prosječno Aljaska, Yukon, British Columbia ima mnogo više vode, koja nažalost, unatoč teškim naporima Sunca, pada na obale, i planinske lance i otječe ravno natrag u ocean, bez ikakve prilike da nešto sama odradi.

[Znači, trebali bismo] proširiti taj ciklus. Ponovno, da malo pročistimo idiotizam koji se obično javlja u kulturi glede ovog, to ne znači „krasti vodu sa sjevera“. Ne znači uzimanje velike zalihe vode koja tamo leži. Nije to nekakvo divovsko jezero koje hoćemo isušiti u Kanadi i ukrasti Kanadi vodu. Ta voda je dio ciklusa. Ona pada tamo i zatim otječe natrag u ocean.

NAWAPA znači samo pojačanje tog ciklusa. Umjesto da se voda vrati natrag u ocean na sjeveru, skrenimo je preko Jugozapada i *zatim* vratimo je u ocean. Da su ljudi stvarno zagrijani za 'zelene' to bi trebala biti poslastica za njih ...

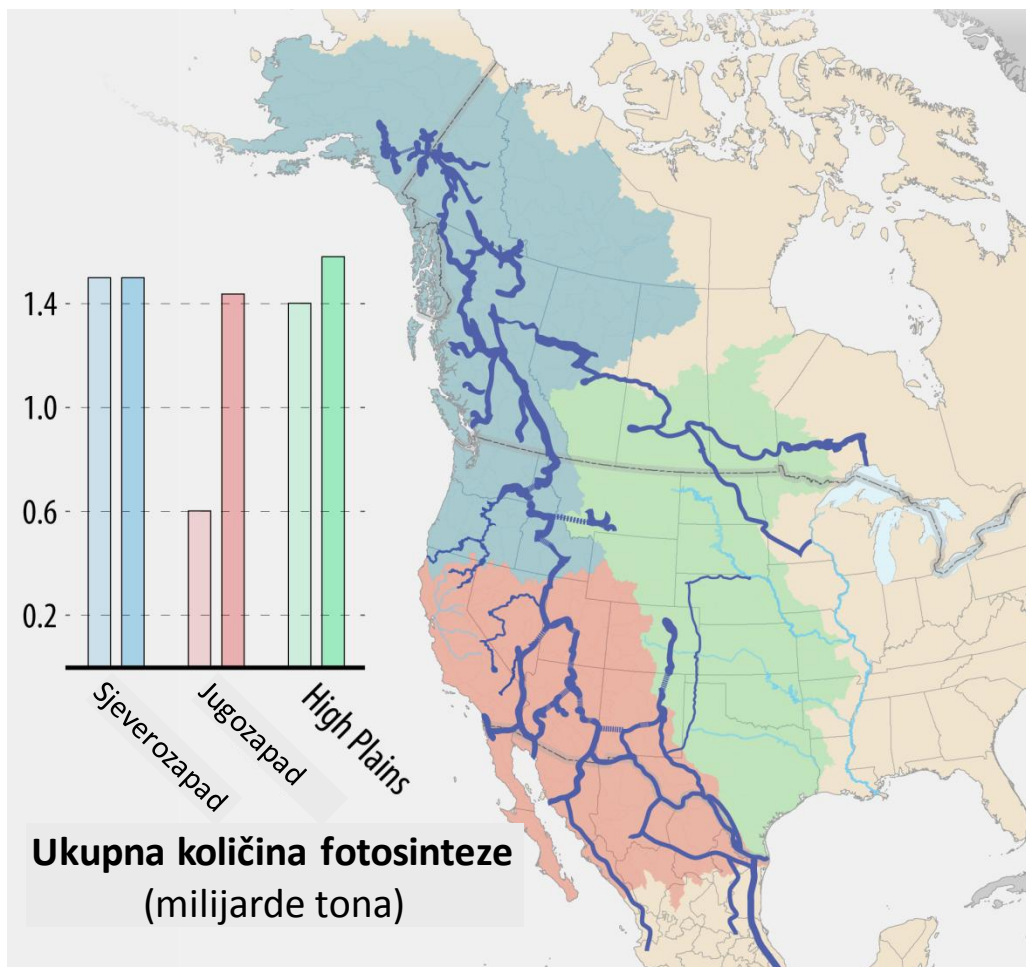

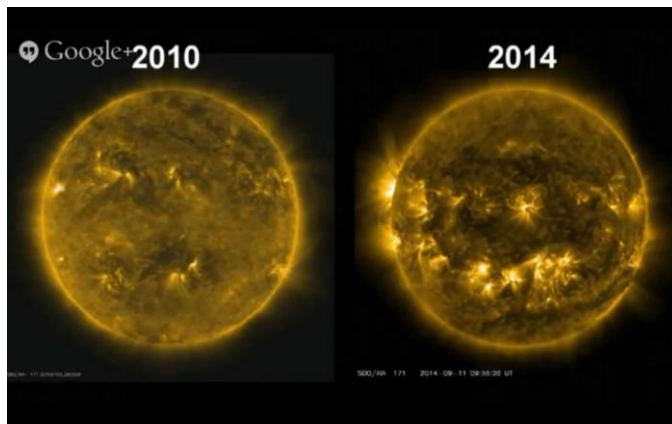
Figure 3: Ukupna količina fotosinteze

Ova mogućnost povećanja ciklusa na veće razmjere bila je poznata već dugo vremena. Time se ustvari samo povećava produktivnost postojećeg ciklusa.

No mi smo u dubljoj krizi sada. Izgradnja sustava trajala bi desetljećima ... a usred krize smo. Moramo mnogo bolje ... proučiti kako ti vodociklusi variraju i mijenjaju se. [Moramo znati], prošlo stoljeće je bilo iznimka, i to djeluje zasljepljujuće na ljude, jer ljudi nisu mislili na to, prešlo je njihova očekivanja. Moramo zakoračiti na višu razinu. Umjesto da jednostavno pretpostavimo postojeći obrazac padalina, rijeke, snježni pokrivač, itd., da će oni biti tu uvijek i mi se možemo jednostavno priključiti onom što je tu. ... [Viša razina ne znači] samo veći razmjer, već drukčiju koncepciju. ... To znači trebamo bolju koncepciju o tome što je vodociklus kao cjelina.

Opet gledamo naš pojednostavljeni prikaz Globalni ciklus zemljinog protoka vode [Figure 2], no to ne prikazuje što je točno to [taj ciklus]. To je godišnji prikaz protoka vode, odnosno procjena. Veoma prikladan prikaz kao jedinstven sustav, jer se radi o jednom globalnom sustavu. No on nije stvarno samo globalan. Čitavom stvari upravljaju kozmički procesi. Ne mislim da će itko nijekati da Sunce igra ulogu u upravljanju svjetske klime i sustava padalina, zemljinog hidrološkog ciklusa: To je pokretač cijelog sustav, to djelovanje Sunca. Ono ne dolazi sa Zemlje, to je kozmički proces.

Sunce daje energiju cijelom vodociklusu. Sva voda se ubrizga u atmosferu i ona formira osnovicu padalina svugdje, svime upravlja Sunce. To otvara novu stranicu razmatranja [diskusije], o čemu neću govoriti ovdje, no kad se Sunce mijenja, kakvo to ima značenje? To je veoma važno pitanje koje se mora više, mnogo više proučavati.

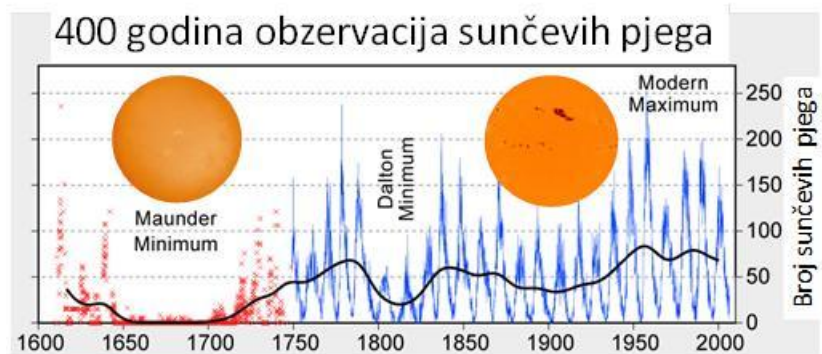

Naša naivna pretpostavka stabilnosti kao zakonitosti svemira stavlja nas u veoma loš položaj, jer nam daje lažnu ideju. Sunce prolazi kroz promjene upravo sada, koje nismo očekivali. Slabi, do stupnja koji je veliko iznenađenje; samo šaka ljudi je promarala to i upozorava da se Sunce mijenja. A što će ta vrsta promijene učiniti na klimu i vremenske prilike i padaline, na hidrološki ciklus nije stvarno poznato. Postoje obilate

korelacije koje ukazuju da će sasvim sigurno doći do posljedica. Kakve će točno biti, koliko opsežne, to bismo stvarno morali proučavati mnogo ozbiljnije.

Liona Fan-Chiang: Zadnji minimum nije bio tako davno. Zadnjiput kad je Sunce otišlo u hibernaciju nije bilo, moglo bi se reći, tako davno.

Deniston: Da, bilo je to negdje—imali smo mali minimum u 1800.-im; veliki super minimum bio je pred 400 godina; ti slučajevi super minimuma su se događali svakih 400 godina u zadnje dva tisućljeća. Čak i po samim tim ciklusima nalazimo se točno na crti kad bismo mogli očekivati još jedan super minimum, upravo iz zapisa ciklusa sunčevih aktivnosti.

Fan-Chiang: Iz izvješća tih godina poljoprivreda je bila u velikoj krizi, ljudi su umirali od gladi.

Deniston: Apsolutno. Vrlo značajno zahlađenje na sjeveru, mnogo [geoloških] zapisa u Europi, koju je pogodilo takozvano „malo ledeno doba“.

Morali bismo stoga to proučavati, što bi trebalo biti još jedan razlog da se otarasimo bande IPCCa i britanskih genocidnih [zagovaratelja čovjekom uzrokovanih] klimatskih promjena, jer oni pokušavaju zatajiti ovakve istraživačke radove. Jer njihova stvar svodi se na: „Klima se ne mijenja, samo je čovjek mijenja.. Mi ne proučavamo i nećemo dopustiti drugim ljudima ozbiljno proučavanje ovakvih prirodnih faktora koji uzrokuju klimatske promjene, jer to bi odvratilo pažnju i stvaralo druga pojašnjenja, koja nam ne bi pustila da sve zakačimo na čovječanstvo“ – to je njihova pjesma! U tome je njihova nakana.

Sunce se mijenja i to ima svoje posljedice. ... No ovdje bih želio osvrnuti se na višu razinu i baciti pogled na galaktički upliv, posljedice galaktičkog djelovanja.

Studija američko-izraelskog znanstvenika dr. Nir Šaviva, koja je upravo objavljena, koji je ranije proučavao gibanje našeg Sunčevog sustava kroz galaksiju i pokazao da se on kreće kroz područja spiralnih krakova ... gdje imamo veće gustoće aktivnosti u galaktičkom sustavu.

Već ranije, pred 10 godina, radili smo s drugima, koji su pokazali da prema našem najboljem poimanju, izgleda da naš Sunčev sustav prolazi kroz te galaktičke spiralne krakove, i baš tada dolazi do najvećih zaleđenja i zahlađenja, ne samo razdoblja glečera, već onog što katkad zovemo „globalni 'icehouse'“ nastup“ gdje veći dio planeta bude pokriven ledom, a glečeri se spuštaju sve do srednjih geografskih širina.

Do tih velikih, glavnih događaja zaleđivanja dolazi prolaskom našeg Sunčevog sustava preko tih spiralnih krakova. To potpuno mijenja ono što smo mislili kad se govorilo o vremenskim prilikama i klimi. To nije zemaljski proces, nije čak ni proces zemaljsko-solarnog sustava. To je zemaljsko/solarni/galaktički proces.

Bilo je [već dugo] poznato da galaktičke kozmičke zrake, kozmičko visokoenergetsko zračenje koje dolazi od galaksije, iz međuzvjezdanog prostora općenitije govoreći, stalno preplavljuje našu atmosferu i ima stalan, izravan impakt na njena električna svojstva, na svojstva ionizacije atmosfere. Znali smo [dugo!] da nismo izolirano tijelo u praznom prostoru, van utjecaja kozmosa oko nas. Znali smo da se ne radi samo o djelovanju Sunca, koje glede opsežnosti svog energetskog unosa čini glavni sastojak kozmičkog zračenja u našem zemaljskom sustavu, no čini ga također i galaktički faktor, visokoenergetsko kozmičko zračenje.

Svojim gledateljima uvelike preporučujem Frank Capr(a)in ["The Strange Case of the Cosmic Rays."](#) [,Čudesni slučaj kozmičkih zraka], veoma zabavan pedagoški uradak o procesu otkrića posljedica kozmičkog zračenja.

Ovaj faktor treba sada stvarno dalje pomno istraživati glede njegove moguće uloge kao čimbenika klime, stvaranja oblaka, kondenzaciji vodene pare, sve te vodene pare u atmosferi, što prouzrokuje promjenu i njenu 'odluku' kad da se promijeni u tekuće stanje, oblikuje oblake i pada? ... Moramo početi pomnije gledati na ionizaciju [atmosfera] i srodne električne učinke—pripajanje u globalni električni krug još je jedan dio ovog čitavog procesa.

Potrebno je uvesti galaktički faktor kao aktivni učesnik u igri, u prilikama koje doživljavamo kao svoju“klimu“, naš hidrološki ciklus. Ovaj posebni Prikaz 4/ [Figure 4] daje sliku novijeg

[†] icehouse = nastamba od leda

proučavanja koje je dr. Šaviv sa nekim svojim suradnicima objavio, prateći kretanje našeg Sunčevog sustava, ne samo oko galaksije, već iznad i ispod [galaktičkog] diska, nešto o čemu smo raspravljali u našim ranijim programima. Naše sadašnje poimanje međusobnog djelovanja našeg Sunčevog kretanja i njegovog kretanja kroz galaktički sustav kaže da putujući oko galaksije on poskakuje gore dole. Galaksija ima strukturu vrste diska i gibanje našeg Sunčevog sustava čini se ide iznad i ispod njega prolazeći kod toga kroz središnje područje te zamišljenje ravnine.

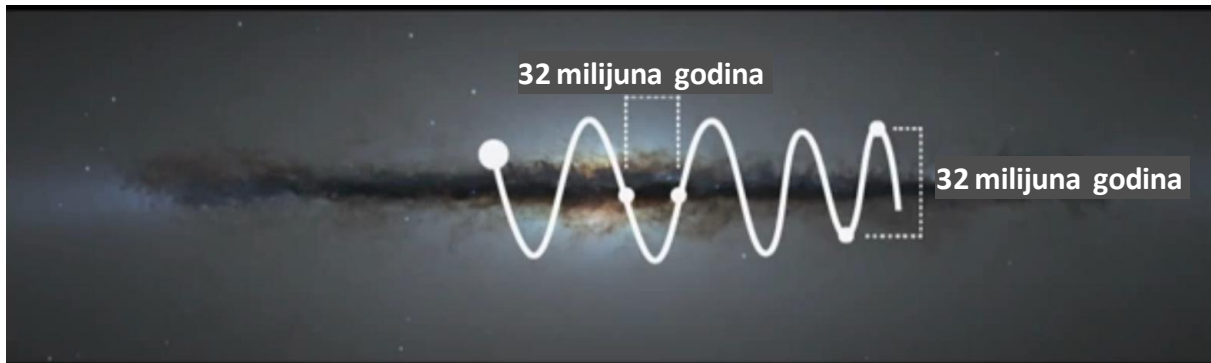
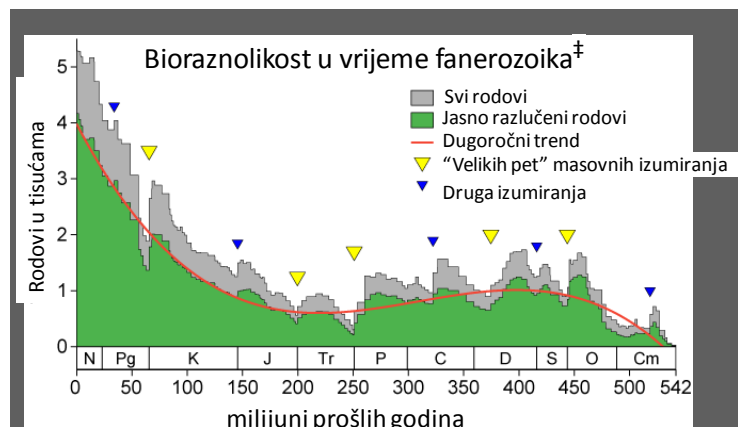

Figure 4: Galaktički ciklus od 32 milijuna godina

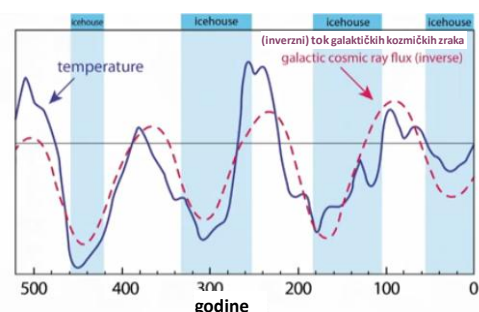
To je pojam u sprezi, s jedne strane, s razdobljima izumiranja života [živih organizama], i promjenom i razvojem novih oblika života, promjenom bioraznolikosti u evolucijskim razmjerima. Dr. Šaviv pokazao je također da je to čini se i u sprezi s promjenama klimatskih uvjeta. Vidimo ovdje ugrubo ciklus od 32 milijuna godina, od vrha do dna. ... Ljudi smatraju da ti ciklusi malo variraju, nisu kao sat svakih 32 milijuna godina. Postoje i drugi faktori ...

[‡ Fanerozoik je geološko razdoblje u prošlosti Zemlje. To je vrijeme tijekom kojega postoji bogatstvo raznih životinjskih oblika. Otprilike pokriva 545 milijuna (godina). [Wikipedia]]

Imamo dakle 32 milijuna, od vrha do dna, a isto tako oko 32 milijuna godina od mjesta do mjesta gdje putanja presijeca sredinu ravnine.. Oba ta slučaja su u prikazu. Dr. Šaviv je radeći s ljudima koji su imali mnogo prikupljenih podataka glede raznolikih odlika klime zadnjih 400 do 500 milijuna godina, a koji pokazuju postojanje ciklusa od oko 32 milijuna godina, zatopljenja i zahlađenja klime u tom razdoblju. Taj ciklus zatopljenja i zahlađenja u podudarnosti je koliko možemo shvatiti s gibanjem Sunčevog sustava galaksijom.

To je novi skup dokaza—a ima ih i više ...— svi su pokazatelji galaktičkog djelovanja, galaktičkih procesa kao aktivnog faktora u igri. Možda ne možemo sve potpuno razumijeti zašto i kako to funkcionira, no ovi pravci dokaza upućuju na daljnji put kako bismo shvatili što je hidrološki ciklus, što su naše klimatske prilike o kojima ovisimo, koje bismo

morali poboljšati i upravljati njima, pa stoga moramo početi razmišljati sa stajališta glaktičkog sustava kao djelujućeg člana u igri.

Dr. Šaviv je postavio hipotezu kad se sustav kreće kroz sredinu ravnine, ta presijecanja sredine ravnine su razdoblja koja su čini se hladnija, pa se vjeruje da imamo veće vrijednosti galaktičkog kozmičkog zračenja u tom području, i on vjeruje da povećanje tog djelovanja prouzrokuje stvaranje većih oblaka i izaziva određene učinke zahlađenja, Možda je to glavni uzrok, možda ima i drugih faktora koje još potpuno ne razumijemo, no to je pretpostavka koju on predlaže, koju različiti znanstvenici proučavaju i vrše određene pokuse u svezi s tim.

Fan-Chiang: U CERNu [Europski centara nuklearnih istraživanja].

Deniston: Da, u CERNu se odvijaju aktivnosti, koje već sad probijaju nove granice znanja i otvaraju nove uvide u stvari o čijoj ulozi u stvaranju oblaka, u procesu kondenzacije nismo imali pojma. Znanost koju, grubo rečeno, još ne razumijemo. Ako uzmete teorije iz standardnih školskih knjiga nećete imati uspjeha, jer te su teorije već propale. ...

To je, dakle, naša nova perspektiva. Što je klima? Klima je međusobno djelovanje galaktičkih, solarnih i terestrijalnih procesa i čovječanstvo, jamčim vam, jedina je vrsta na ovom planetu koja će imati to u mislima. Jeleni u Kaliforniji, kojima jako odgovara kad ima više vode, jer će imati više svježe trave za svoj život, mogu uživati te dobrobiti, a ne uživati katastrofalne klimatske promjene, no oni neće intervenirati da to promjene. Ali čovječanstvo to radi: poboljšava i mijenja uvjete. Jeleni neće izmisliti nešto novo: "Oh, ja sam dio galaktičkog sustava. Moram početi razmišljati o galaktičkom sustavu i onda preinačiti svoj rad da odgovara mojoj [znanstvenoj] mašti razmišljanja o galaktičkom procesu kao cjelini smještajući naš Sunčev sustav u sklop galaktičkog procesa." To radi čovječanstvo. To čovječanstvo mora raditi. To je naša jedinstvena sposobnost i odlika i to nam nameće obvezu i odgovornost razmišljanja na toj razini.

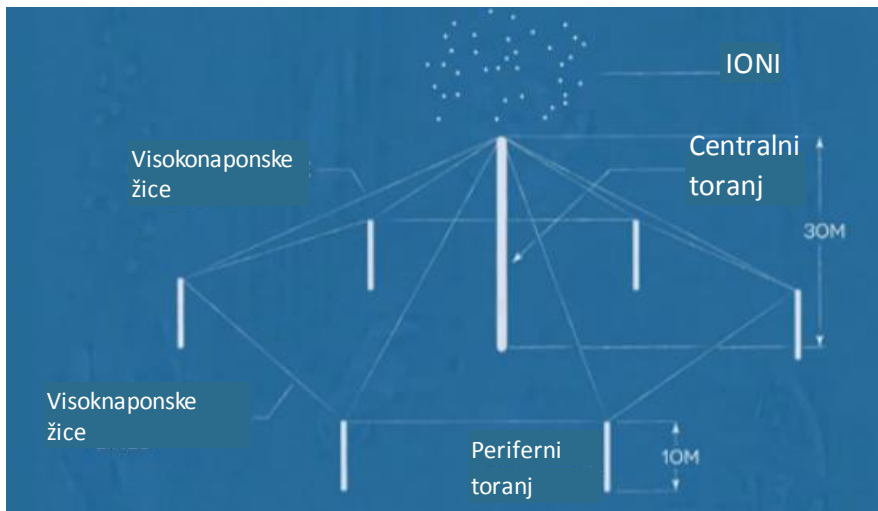
Netko bi mogao reći [*mnogi će to sigurno učiniti*]: O.k., kakve veze sada imamo mi sa ciklusom od 32 milijuna godina – 32 milijuna godina? Naslovnice novina govore da će Kalifornija ostati bez vode u roku od jedne godine, pa zašto pričate sad o 32 milijuna godina? Čovječanstvo i tako postoji samo nekoliko milijuna godina.

Radi se o tome da nam ova nova perspektiva pruža sasvim novi, viši uvid u hidrološki ciklus, pa shvaćajući da to nije tek ciklus vode, već ciklus vode kojim vladaju i podešavaju ga kozmički učinci, uključujući i djelovanje galaksije, Stoga na stolu je odmah pred nama pitanje, možemo li koristiti to poimanje da nam pružiti bolju kontrolu nad tim globalnim vodociklusom? Ne radi se samo o kontroli u smislu uporabe mnogo većih energija, iako vjerojatno bismo željeli nešto slično tome, no ne samo u većem materijalnom smislu, već višoj pojmovnoj razini.

... Mi smo u stanju simulirati naše vlastite ionizacijske i električke efekte u svezi atmosfere, možemo aktualno simulirati kišu, možemo i potencijalno spriječiti kišu. Možemo se, barem u početku, uključiti u procese ionizacije koji su više električki a igraju ulogu u hidrološkom procesu.

Taj postupak ... demonstrirali su u Meksiku, ... i Izraelu, ... Australiji ... i u Ujedinjenim Arapskim Emiratima. Trenutno se provodi novi eksperiment u Omanu. ... Neke studije pokazale su povećanje kiše od 20% i 10%. ... Ovo je barem pokazatelj postojanja

mogućnosti, ... no to bi trebalo pomoći boljem poimanju, boljim otkrićima o kakvim se zakonitostima radi na osnovu kojih bismo mogli uporabiti tu tehniku u većoj mjeri.

Sustav umjetne ionizacije atmosfere [ELAT] razvijen u Rusiji. Koristi se u Meksiku ... trebali proširiti. ... Ključ je ... u pristupu sa šireg, galaktičkog pogleda, mogućnosti aktualno otkriti znanost kozmičke, atmosferske hidrološke interakcije, i to poimanje uporabiti za dobrobit [čovječanstva]. ...

Neki eksperimenti su bili većeg dometa. ... Podaci o radu *Australian Rain Technologies*, njihovom petogodišnjem programu u Omanu može se pratiti na njihovoj [stranici ovdje](#).

Tu sasvim sigurno ima nečeg, iz čega bismo mogli crpiti znanje i korist i što bismo

Još jedno udruženje koje se zove "[Rain On Request](#)" ['Kiša na zahtjev'] ima slične tehnologije, sličan pristup. ... Idu istim putem električne ionizacije.

.... Idealno, krećući ovim smjerom nećemo ovisiti samo o upravljanju onog što padne na tlo. Moramo početi razmišljati o kontroliranju onog što je u atmosferi, i gdje ide i gdje pada. To je jedini način apsolutno osigurati te cikluse, koji postoje, što će nam dopustiti razvoj novih ciklusa, dovođenja na tlo vlage koja bi inače mimoišla kopno, ... ostvariti nove, čovjekom vođene, čovjekom stvorene cikluse, osigurati snažan protok vode na kopno i njegovo ponovno otjecanje u ocean; time bismo razvili snažne gospodarske djelatnosti, rastuće gospodarstvo, i poboljšanje biosfere općenito, života: to je funkcija čovječanstva, poboljšanje biosfere, poboljšanje života.

[U ova razmatranja] treba uključiti i nuklearnu desalinizaciju vode. To je još jedan način kako možemo osigurati prikladne, stabilne zalihe vode, barem u obalnim područjima. I opet, to je način gdje ne ovisimo samo o upravljanju postojećih, prirodnih ciklusa, koji na divno iznenađenje eminentnih znanstvenika IPCCa, prolaze kroz promjene, klimatske promjene.

Fan-Chiang: Ciklusi se mijenjaju.

Deniston: Ciklusi se mijenjaju. [Ovaj pristup naveden u programu] omogućio bi nam bolju vlastitu kontrolu, naš vlastiti prinos našim vlastitim ciklusima, koji bi jamčili stalnu opskrbu potrebnom pitkom vodom.

Potrebni su nam programi poput NAWAPA(e) dugoročno, ... Kratkoročno apsolutno nam je nužna desalinizacija. To je ostvarivo u roku od nekoliko godina, ako uložimo napore u zajednici sa zemljama BRICSa. Glede modifikacije vremenskih prilika ionizacijom, možemo za nekoliko desetaka milijuna, možda sto milijuna dolara poduzeti kritični niz eksperimenata [u svrhu stjecanja potrebnog znanja]. Kako [taj postupak] funkcionira, zašto funkcionira kad funkcionira? Čiju tehnologiju od ponuđenih uzeti—zašto ne bismo započeli time?

Potrudimo se odgonetnuti i osmisлити [rješenje problema] iz galaktičke perspektive. Radi se o klimatskim uvjetima koji nemaju Zemlju za osnovicu, oni su kozmički. Mi živimo u kozmičkoj, galaktičkoj klimi. Ljudi moraju početi razmišljati s tog stajališta. Ponovimo, čovječanstvo po svojoj prirodi ostvaruje, osmišlja i više od ovoga. Mi osmišljamo rješenja kao ova svojim otkrićima i zatim koristimo ta saznanja u svrhu promjene svog utjecanja na sustav.

Ponovimo, kritični položaj s kojim se suočujemo je zakoračiti u galaktičku perspektivu. Moramo se mentalno staviti na tu stazu, i misliti o galaksiji u cjelini, Sunčevom sustavu u cjelini, međusobnom djelovanju Sunčevog sustava i galaksije, te u svom umu raspoznati da je to proces s kojim se hvatamo u koštac, i onda stvarno podrediti svoj čin tome u skladu s tom spoznajom, sa stajalištem koje će nam omogućiti poboljšati te sustave i poboljšati ih u korist čovječanstva i života na Zemlji.

Mislim da je ovo moje viđenje šireg izazova koji sadašnje prilike stavljaju pred nas. Ono nas vraća na ono što LaRouche ističe glede kineskog svemirskog programa, jer to je pravac kojim oni kreću. Oni govore otisnimo se u Sunčev sustav, učinimo prisustvo čovječanstva djelotvornim unutar njega, učinimo ga djelotvornom silom na razini Sunčeva sustava, počnimo razmišljati s tog stajališta. Perspektiva koju pružaju Kina, zemlje BRICSa, svojim svemirskim programom, takvim usmjerenjem, predstavlja buduću perspektivu s koje bismo mogli tražiti i raspoznati nužna rješenja za krizu s vodom. ... Ovo ima općenitu primjenu. Voda predstavlja glavni problem [[čovječanstva](#)].

Fan-Chiang: To je, mislim, razlog LaRouche-evog stalnog isticanja Keplerovog svemirskog programa koji Kina baš sada slijedi. U tom smislu Kepler je već dao pečat čovječanstvu kao vrsti na razini, barem, Sunčevog sustava, vrsti koja djeluje na osnovi zakonitosti koje upravljaju Sunčevim sustavom. I sad, zadnjih stotine godina, pokušavali smo ispuniti tu zadaću. Naše zvanje je time već bilo naznačeno, i sad se obučavamo za tu zadaću.

To bi sasvim—ako razmislite o tome, redefiniralo kako se trebamo postaviti prema ovoj krizi, ne samo viđenja ovih sustava ionizacije u galaktičkim razmjerima, kao vrstu uspostave sprege s još jednim ciklusom, kao što smo do sad činili s drugim ciklusima, već ako stvarno želimo gledati na sustav vode u galaktičkom okružju, prošlih nekoliko godina stvarno su nam omogućile da to učinimo sa stajališta gdje sad znamo za postojanje mnogih vodociklusa na mnogim planetama Sunčevog sustava, postoji čak i vodociklus na Mjesecu, barem na tri planeta, ili barem na mjesecima Jupitera i Saturna! Znamo sad da je postojao jedan i na Marsu. To su, dakle, vrlo dobri pokazatelji, koji bi nam trebali pomoći da se svježim silama bacimo na invarijantu—nepromjenjivu činjenicu—galaktički proces, koji nije jedinstven napr. Zemlji.

Zemlja, naime, ima mnogo jedinstvenih pojava—život [živi organizmi] kao najveći faktor.

Beets: Kepler bi bio potpuno oduševljen tom idejom! On je već u svom djelu *Harmonices Mundi* posvetio dobar broj stranica istražujući, ponovno osmišljajući vremenske prilike i druge efekte na Zemlji, kao potrese, vulkanske erupcije; pokušao je i postaviti te pojave kao posljedice djelovanja Sunčevog sustava. On se potpuno udubio u Sunčev sustav kao što se čovjek stoljećima uronio u sustav na osnovu samo Zemlje. Stavio je čovjeka u Sunčev sustav. Pokušao je istu stvar učiniti i s vremenskim uvjetima stavivši ih kao posljedice organizacije cijelog sustava.

Bio bi sasvim očaran idejom, jer ne radi se samo o Sunčevom sustavu klime, to je galaktički kozmoklimatski sustav.

Još da se vratim na izjavu—kakve veze ima ciklus od 32 milijuna godina ako ćemo ostati bez vode za godinu dana? Ne možemo si priuštiti čekati 32 milijuna godina ili neko drugo stoljeće. No to je ustvari oznaka jedinstvene moći čovjekova stvaralačkog procesa nad svim procesima kojih smo svjesni. Čovječanstvo, svojim shvaćenjem nečeg što vidimo u ciklusu svakih 32 milijuna godina, a ipak možemo imati uvida u zakonitost i njenu primjenu sada, na novi način, koji nikad prije nije bio primijenjen—primjer toga je tehnika ionizacije—mi doslovno savijamo i sažimamo u pet godina ili jedno desetljeće nešto što se mjeri milijunima godina. To stvarno govori o potpunoj superiornosti čovjekova stvaralačkog procesa, u svemiru i nad njim, u stvaranju novih zakonitosti i novih oblika djelovanja koji nikad prije nisu postojali. Sasvim suprotno izopačenoj i gubitničkoj ideji u kulturi: da je priroda bila dobra dok se čovjek nije pojavio i odonda je izopačena i gubitnička. A ustvari je upravo suprotno.

Fan-Chiang: A isto tako ljudska bića moraju raditi onako kao je postojalo prije, te sve što čovjek novo stvori u svemiru, to je loše i zlo.

Beets: ... Ne radi se o tome da *ne možemo* raditi kao prije, ustvari to je suprotno našoj prirodi i vodi do našeg uništenja. To je stvarno zlo, misliti da moramo raditi sve kao prije. Radi se o tome da moramo raditi što *nikad* prije nije učinjeno, i upravo tako otvaramo stvari koje su sasvim neočekivane. A o tome se radi glede kineskog programa.

Deniston: Apsolutno. To je izopačenost i gubitništvo u postojećem društvu u SADu [i drugdje]. A najvažnije je da je to načelo čovječanstva. No nije to tek načelo za čovječanstvo, to je načelo univerzuma općenito. *Život*, naše poimanje života, naše najdublje razumijevanje života, sve što znamo o njemu ukazuje, da on [život] ne čini po uzoru na ranije. Čitav evolucijski proces bio je skok do skoka na platforme gdje nalazimo sasvim nove odlike djelovanja, koje se nikad prije nisu događale. Uvijek ih vodi stanoviti vektor, određeni pravac porasta učinka života na planetu, porasta gustoće protoka energije života.

Stoga održivost nije zakonitost života, nije zakonitost svemira kako je danas prikazuju. Održivost svemira nalazi se u stvaranju novih stanja. Iz našeg saznanja o svemiru, to je značenje održivosti, stvaranje novih stanja, a kad čovječanstvo to ne sluša, pretvara se u izrod i propada, i polako se raspada. To Kalifornija proživljava upravo sada, ovo odbacivanje univerzalne zakonitosti održivosti putem samog stvaralaštva, i njegove *jedinstvene* sposobnosti, i time i odgovornosti da stalno slijedi taj put na način koji jedino čovječanstvo može.

Mislim da g. LaRouche upravo to vidi u onom što Kina čini, da oni imaju stanovito poimanje toga. Moraju rasti, moraju rasti stvaranjem novih stanja, i oni su u procesu stvaranja međunarodnog sustava koji će omogućiti narodima da surađuju i sudjeluju u tome. Kao što je Predsjednik Kine rekao to je „win-win“ suradnja [suradnja u kojoj obje ili sve stranke pobjeđuju, dobivaju korist]: kad čovječanstvo održava sebe stvaranjem novih prilika, onda stvaramo više bogatstva za svakog sudionika. Upravo to je prirodeno čovjeku, i to je jedini održivi oblik postojanja, koji imamo danas, koji čovječanstvo ima, naročito u ovom trenutku.

Animirani prikaz u slici—Infografika—“Voda budućnosti”

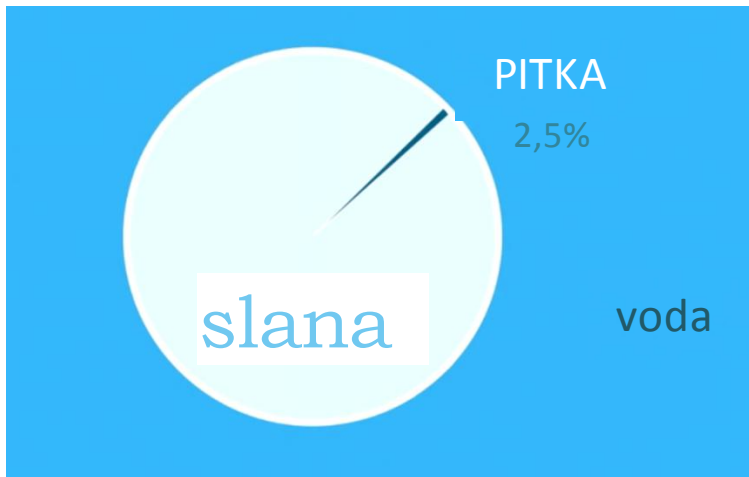
Obrađene slike odabrane iz odlične animirane infografike na engleskom:

[Infografika “Water for the future”](#)

<https://larouchepac.com/20150515/animated-infographic-water-future>

Raspodjela zemaljske pitke vode

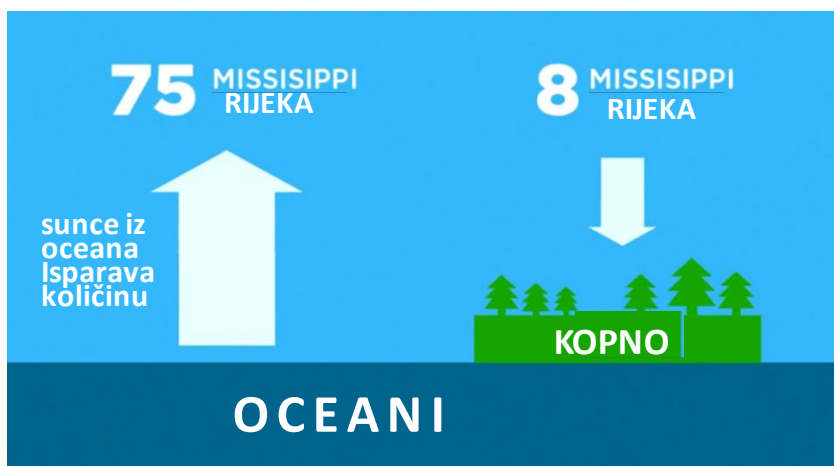

Sva pitka voda dolazi iz oceana.

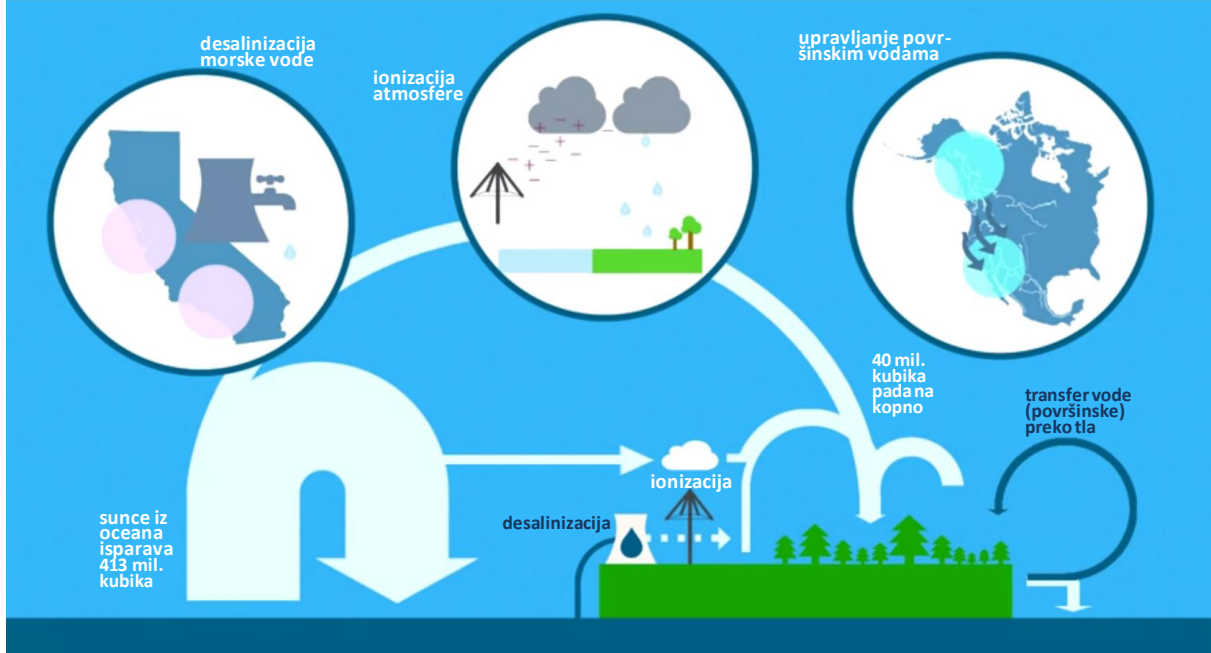
Pitka voda iznosi samo 2,5% ukupne vode.

Od pitke vode 68% optpada na ledenjake i glečere, 30% na podzemne a samo 1,2% su površinske vode.

vode ima, posvetimo se njenom razvoju

KEPLEROVO NAČELO

Izlaganje Benjamina Denistona, člana LaRouche-evog znanstvenog „podrumskog“ tima

[Internetska konferencija \("Webcast"\) 20. ožujka 2015.](https://larouchepac.com/20150320/march-20-2015-friday-webcast-dennis-small)

[<https://larouchepac.com/20150320/march-20-2015-friday-webcast-dennis-small>]

LaRouche-evo viđenje izazova koje nanose sadašnje prilike pred nas ustvari je izazov razumijevanja i komuniciranja tih prilika, za koje je rekao da se njihovu „stvarnost ... ne može razumijeti gledajući na pojedinačne razvoje događaja, niti pojedinačne aktivnosti ili pojedinačne činjenice. Pred očima se odvija jedan jedini, objedinjeni proces, a ne pojedinačnosti.“

Razvoji događaja šire se planetom, no oni su jedinstven planetarni proces, nisu različite stvari. Kako bismo onda morali to razumijeti? Kako trebamo razumijeti taj proces, i kako drugima komunicirati naše shvaćanje tih procesa kao jedan jedinstveni proces?

Bjelodano je da nismo u stanju obuhvatiti sve, to jest cjelinu svih događanja, no cjelinu se ne može predočiti nabranjem svakog pojedinog događaja u svjetskim prilikama.

Kao prvo postoji vremensko ograničenje, nemožemo naći dosta vremena nabrojati sve, a štoviše od toga stvari ne funkcioniraju na taj način. ... Potrebno je naglasiti one specifične razvoje događaja koji najbolje hvataju smisao jedinstvenosti sveukupnog procesa. Zaboravite pojedinačne činjenice, prihvatite se stvari koje zarobljuju planetarni proces kao cjelinu. Ova formulacija, koju je LaRouche razvio, stvarno daje pojam koji ima određenu, veliku preciznost, i mislim da ima izravan i kritični dublji smisao razumijevanja načina kako je Kepler mislio, (razumijevanja) znanosti sa stajališta Keplera. Radi se o činjenici, da nikad ne možete, u pitanjima strategije i politike, ili u znanosti, opisati svaku pojedinu činjenicu procesa, i što je važnije ne možete nikad znati taj proces prostim opisivanjem nakupljenih činjenica. Umjesto toga morate nastojati predstaviti specifične primjere koji, da bi ih se zajedno shvatilo, zahtijevaju čin kojim um stvara nove zamisli (konceptije).

Takav novi proizvod, kreacija uma, zatim omogućiti pojedincu, tvorcu tog čina, osjetiti doživljaj koji sadrži određenu mjeru podudarnosti s jedinstvenim procesom, koji stvara i upravlja pojedinačnim događajima u razmatranju, ali i drugim događajima i izražajima. Baš to tražimo u znanosti za razliku od puštanja uzde diskusijama o znanosti, kao što se danas čini, čiji se sadržaj sastoji od opisivanja vrste fantazije kao savršene i cjelovite spoznaje stanovitih fiksnih zakona koji definiraju svemir.

Rekao bih da tražimo nešto što se uklapa u sklop *svodenja neispravnosti, nesavršenosti na sve manju mjeru* u zamislima te vrste koje um stvara, i upravo te vrste zamisli, s netočnosti svedenom na što manju mjeru, stvarnije su od svakog sklopa pojedinih činjenica. Neki će gledatelji možda uvidjeti da je ova zamisao središnja točka u radu Nikole Kuzanskog i Kuzine revolucionarne ideje znanosti, koja je kasnije postavila osnovicu Keplerovog rada, tj. Keplerovog otkrića. Kao što je Kuza isticao u svom djelu *De docta ignorantia*, u svom *O učenom neznanju*, mi moramo shvatiti kad se dotaknemo pitanja znanosti, da moramo početi s određenim poštovanjem i razumijevanjem, da se u svemu radi

o jednom univerzumu, i sve što mislimo da općenito postoji, postoji samo kao neodjeljiv izraz tog jedinog univerzuma.

Kuza zatim širi svoju zamisao dalje do ideje koja bi možda nekim ljudima mogla biti teška, no rezultat do kojeg je došao je taj da nikad ne možemo ništa znati o samom univerzumu *per se* u absolutnom i potpunom smislu. Jer da bismo to znali, imali potpuno, konačno znanje određenog fizičkog procesa svemira, onda bi, budući je svemir neodjeljiva cjelokupnost, [takvo znanje] značilo da znamo čitav svemir kao jedinicu i, naglašava Kuza, bez ikakvih proturječja, premašujući sva proturječja. Ljudi, pak, misle da znaju stvari u apsolutnom smislu. Misle da znaju činjenice, naprimjer, no to su tek sjene, one su tek odrazi procesa.

Problem je što ljudi danas rijetko posjeduju naobrazbu koja bi im dala sagledati proces na kojem takvi odrazi počivaju, dala razmišljati o traženju zakonitosti i načela na kojem te „činjenice“ za koje misle da su stvarnost, počivaju. Ponovno, ističući Kuzinu zamisao, apsolutno i potpuno znanje univerzuma *per se* je iznad sposobnosti ljudskog uma, njegova posjedovanja takve vrste apsolutnog i potpunog znanja. Da bi se, naime, to potiglo, zahtjevalo bi da ustvari razumijemo svemir kao cjelinu, van svakih proturječja, i kao jedinicu. Nasuprot tome, čovječanstvo ima stanovitu jedinstvenu sposobnost, sposobnost stvaranja zamisli i koncepcija, koje smanjuju stupanj nesavršenstva doživljaja vrste procesa, procesa koji stvaraju i na kojima počivaju činjenice, događaji, izražaji, stvaranja nečeg što nam postaje dio diskusije ili što povezujemo s moći čovječjeg stvaralaštva, a na tu definiciju jedinstvene moći čovjeka nadošao je g. LaRouche i počeo je opisivati. Mi smo svjesni toga, jer to činimo: Čovječanstvo je jedini rod koji je pokazao sposobnost svojevrijedno promijeniti svoj odnos prema svemiru.

Uzmimo primjer Keplera sa stajališta današnje rasprave: Keplerovu demonstraciju valjanosti Kuzine koncepcije znanosti, specifične ideje o odnosu čovjekova uma i univerzuma općenito. Keplerovo otkriće Sunčeva sustava nije počivalo na činjenicama obzervacije. Kepler je oštroumno usvojio korištenje nekoliko točno odabranih činjenica. Odabrao je posebne obzervacijske činjenice, koje su natjerale njegov vlastiti um i poslije toga, tkogod bi pomno pročitao njegovo pisanje, razrađujući te posebno odabrane činjenice, te obzervacije koje nam je Kepler predočio, to bi natjeralo um te osobe na stvaranje nove koncepcije, natjeralo um na stvaranje novih ideja, novih zamisli koje poslije svode na sve manju mjeru nesavršenstvo doživljaja određene zakonitosti, pružajući time nešto što može stvoriti i uzrokovati sjene, koje onda identificiramo kao obzervacijske činjenice. Kepler je to učinio: pokazao nam je da na taj način čovjek može razviti stvar ili pojam koje bismo mogli zvati „fizički vjerodostojna spoznaja svemira“. Opet vidimo, ne radi se o potpunom, konačnom saznanju – treba znati Kepler nije definirao Sunčev sustav kao neku objektivnu „činjenicu“. Kepler je stvorio nešto, pojam u umu.

Čovječanstvo pak djeluje na osnovu toga, a ne činjenice o Sunčevom sustavu. Važno je podvući LaRouche-evo naglašavanje da on vidi taj proces kad vidi Kinu koja kreće prema tome u svom svemirskom programu, provođenje kako on to naziva „Keplerovog načela“. Što to znači? Znači li to da ćemo razmatrati Sunčev sustav kao predmet, objekt? Zbog problema školovanja većina ljudi, naime, ima sklonost misliti o znanosti kao da je ona zbirka predmeta, neka osamljena, izolirana stvar. Ili ćemo mi, kao čovječanstvo, kao što Kina radi, posegnuvši za daljinama svemira, nastaviti tragom Keplerove tvorevine? Ovo nas, čini mi se tjera, da se vratimo na temeljno pitanje na koje se Kuza

osvrnuo u svom *De docta ignorantia*: Kako to da posjedujemo vjerodostojno znanje? No u ovom posebnom slučaju, kako to da imamo važeće znanje o zakonitosti Sunčeva sustava? Da li je to, opet, objektivna stvar, zbirka činjenica?

Nije.

Danas imamo koncepciju, jedinstvenu čovječjem umu, koju je Kepler stvorio i koja ljudima koji razvijaju tu koncepciju, svodi na sve manju mjeru nesavršenost razumijevanja zakonitosti na kojem ona počiva. Znamo da je to istinito jer to dokazuje naša sposobnost promjene našeg odnosa sa svemirom. U tom smislu mogli bismo zapitati, je li Kepler stvorio Sunčev sustav?

Recimo, u veoma stvarnom smislu, za čovječanstvo, on je to na neki način postigao. Danas, pak, moramo ići dalje. Moramo ići prema ostvarenju nesavršenosti koncepcija svedenih na još manju mjeru, za koje dokažemo da su valjane kroz njihovu sposobnost koja će omogućiti čovječanstvu nastavak promjene njegova odnosa sa svemirom. Mi tako postizemo napredak na polju znanosti.

Kako ćemo upoznati Sunčev sustav nesavršenošću svedenom na sve manju mjeru, glede izražaja galaksije kao cjeline, naprimjer? Kako ćemo ustvari doživjeti ponovno stvaranje Sunčevog sustava kao neodvojivog izražaja sveobuhvaćajuće galaksije? Takva djelovanja uma, takve originalne tvorevine čovječanstva osnovica su znanosti i ljudskog napretka – ne činjenice, ne pronalazak činjenica ili pronalazak objekata, već stvaranja, stvaranja izričito čovječjim umom. Zaključno, mislim da nam to stvarno treba dati različito, potpuno različito razumijevanje uloge pojedinca u društvu; kad se shvati na taj način pojedinac je sposoban ostvariti budućnost za čovječanstvo.

To je, stvarno, najbolja stvar kojoj svaki pojedinac može težiti: biti sudionik u tom procesu niza, potencijalno, beskrajnog stvaranja, što **jest** suština čovječanstva. Nijedna životinja to ne može. To čini čovječanstvo jedinstvenim. LaRoucheva koncepcija položaja kamo, potencijalno, trebamo ići i što Kina čini trenutno u takvom usmjerenju svijeta, rekao bih daruje nam ovu Keplerovsku budućnost, ako je odaberemo stvoriti sada.

SLIJEDI DODATAK:

Donosimo dva citata, dva stajališta o znanosti i čovjekovoj ulozi. Treba ih usporediti i stvoriti sliku **puta** kojim bismo trebali ići: ili biti, u najmanju ruku, impotentan član propadajućeg čovjekovog društva, ili borac uzvišene uloge ljudskog roda koji vuče moralnu snagu i razvija svoj intelekt da bi slijedio razvoj čovječanstva do, za sada, galaktičkih visina.

Dodatak I: Citati Bertranda Russella (str. 28)

Ovi citati slika su stanja današnjeg svijeta, gdje se zeusijanski sljedbenici misli Bertranda Russella brinu oko spašavanja svijeta iz privida krize, koju su oni stvorili i o čijoj se održivosti brinu. Slika su uzroka i prilika degeneracije našeg svijeta nakon nastupa 20. stoljeća. Na određenoj razini barem neki ljudi su svjesni činjenice da se opća razina morala, kulture, i razumnog poimanja većine građana transatlantskog svijeta srozala daleko ispod normi ljudskog ponašanja. Uspjeh Bertranda Russella i sljedbenika doveo je čitavo to područje do izvanredne degeneracije, uništenja sustava školstva, jer su ti navedeni likovi u velikoj mjeri uništili znanstvena dostignuća koja su dosegla razine prodora u više sfere pred kraj 19. stoljeća, svojom znanstvenom tiranijom matematike nad fizičkom znanosti. Čitajući ove citate, i udubivši se u povijest Bertranda Russella i njegovu ulogu u ovom moralnom i kulturnom uništenju, zapitajte se: „Uolikoj mjeri se Bertrand Russellova vizija ostvarila? Do koje razine poniranja smo se aktualno već srozali? Prepoznajete li u njegovim citatima sliku sebe i društva oko sebe? Osjećate li u srcu tugu za svoju djecu i budućnost sve djece svijeta koju, uz vaš pristanak, školuje ovakav sotonski sustav?“

Dodatak II: Einstein o Kepleru (str.29)

Usporedite misli Bertranda Russella s mislima Einsteina, koji je ostao jedini nepokolebljivi borac protiv nasilja znanstvene tiranije 20. stoljeća, pokazavši moralnu i intelektualnu snagu kojom je branio istinsko značenje ljudskog života, odanost onom što je shvaćao pravim identitetom ljudskog bića. To njegovo uvjerenje bilo je izvor ne samo njegove moralne snage već i intelektualnog genija kojim se razlikovao od velike većine drugih takozvanih znanstvenika (koji su se prodali i prodaju znanstvenim sljedbenicima Russella), kako njegovih suvremenika i onih nakon njega.

Bertrand Russell – Citati o znanosti

Utjecaj znanosti na društvo (1951.)

„Fiziologija i psihologija su polja znanstvene tehnike koja još uvijek čekaju daljnji razvoj. Dva velika čovjeka, Pavlov i Freud položili su temelje. Ja ne prihvaćam viđenje da su oni u bilo kakvom sukobu, no koja će se struktura izgraditi na njihovim temeljima još uvijek je upitno. Mislim da će predmet od najveće političke važnosti biti masovna psihologija. ... Njenu važnost ogromno je uvećao rast modernih metoda propagande. Od tih je najutjecajnija ona koju zovemo 'školovanje'. Religija igra ulogu, iako sve manju; tisak, kino, i radio imaju sve veći udio. Mogli bismo se nadati da će s vremenom svatko biti sposoban uvjeriti svakoga o svemu ako je u mogućnosti uhvatiti pažljivo mlado biće, uz državnu pomoć u novcu i uređajima.

„Ta građa će krenuti velikim koracima kad je znanstvenici pod znanstvenom diktaturom uzmu u ruke. Socijalni psiholozi budućnosti imat će brojne razrede školske djece na kojima će iskušavati raznim metodama proizvesti nepokolebljivo uvjerenje da je snijeg crn. Doći će ubrzo do različitih rezultata. Prvo, da je upliv obiteljskog doma ometajući. Drugo, ne može se previše učiniti ako indoktrinacija ne započne prije dobi od deset godina. Treće, uglazbljeni stihovi često pjevani veoma su učinkoviti. Četvrto, mišljenje da je snijeg bijel mora se smatrati pokazateljem morbidnog ukusa za ekscentričnost. No ja donosim sud unaprijed. Budući će znanstvenici morati učiniti ove maksime preciznima i otkriti točno koliki je trošak po glavi uvjeriti djecu da je snijeg crn, a koliko manji bi troškovi bili uvjeriti da je tamno siv. ...

„Iako će se ovu znanost marljivo studirati, bit će kruto ograničena na vladajuće klase. Svjetini neće biti dopušteno znati kako nastaju njihova uvjerenja. Kad se tehnika usavrši, svaka vlada koja ima odgovornost školovati pokoljenje moći će kontrolirati ljude kojima vlada, sigurno i bez potrebe za vojskama ili policajcima.“

[No ovo nisu bile njegove nove ideje. Njegov uvredljivi odnos naspram izrazu 'znanost' razvidan je bio i ranije.]

Znanstveno viđenje (1931.)

Iz poglavlja:

Školovanje u znanstvenom društvu

„Znanstveni vladari pružit će jednu vrstu školovanja običnim ljudima i ženama, a drugu onima koji trebaju postati nositelji znanstvene moći. Za obične ljude i žene očekuje se da budu poslušni, marljivi, pohađaju školu na vrijeme, budu nepromišljeni (tj. lišeni vlastitog mišljenja), i zadovoljni. Od ovih odlika vjerojatno će se zadovoljstvo smatrati najvažnijim. Da bi ga proizveli, sva istraživanja psihoanalize, biheviorizma, i biokemije moraju ući u igru. Svi dječaci i djevojčice naučit će od rane dobi biti kako se to zove 'kooperativni', to jest činiti točno ono što svi čine. Od inicijativa se mora tu djecu odgovarati, i neposlušnost, bez kažnjavanja, bit će znanstvenim postupcima odstranjena iz njih.

„Osim što se tiče jedne lojalnosti svijetu države i njihovom vlastitom redu, članovi vladajuće klase ohrabrivat će se da budu pustolovni i puni inicijativa. Prepoznat će se da je njihov posao poboljšati svoje znanstvene tehnike, i držati manualnu radnu snagu zadovoljnom pomoću stalnih novih zabava. ...

U onim rijetkim prilikama, kad dječak ili djevojka koji su prerasli godine kad se obično određuje njihov društveni položaj, pokaže znakovitu sposobnost i čini se intelektualno jednak(a) vladarima, teške okolnosti će se javiti, zahtjevajući ozbiljnu pažnju. Ako je mlada osoba zadovoljna napustiti prijašnje drugove i spremna uklopiti se punim srcem s vladarima, mogla bi, nakon odgovarajućih testova, biti promaknuta, no ako pokazuje ikakvu žaljenja vrijednu solidarnost prema prijašnjim sudrugovima, vladari će nerado zaključiti da se s tom osobom ne može učiniti ništa osim poslati je u komoru smrti prije nego što njena loše disciplinirana inteligencija nađe vremena širiti pobunu. To će biti bolna dužnost vladara, no mislim da se neće sustezati u njenom vršenju.“

Einstein o Kepleru

Albert Einstein napisao je ovaj članak povodom 300-te godišnjice Keplerove smrti, za Frankfurter Zeitung, 9. studenog 1930.

Upravo u ovakvim uznemirujućim vremenima kao našem, kad je vrlo teško naći radosti u čovječanstvu utjehu razmišljajući o tako velikoj i ozbiljnoj ličnosti kao Kepler.

Živio je u vrijeme kad sama zamisao univerzalne zakonitosti prirode još nije bila uopće uspostavljena. Kako je velika morala biti njegova vjera u takvu zakonitost, koja mu je dala snage izdržati desetljeće strpljivog, teškog rada—bez ičije i ikakve podrške i shvaćanja samo nekolicine—na empirijskom istraživanju planetarnog gibanja i njegovog zakonitog matematičkog izraza! Ako mu želimo odati pravu počast, moramo sagledati što je moguće detaljnije taj njegov problem i etape njegova rješenja.

Kopernik je otvorio oči najboljih mislilaca ideji da bi se prividna gibanja planeta mogla jasno shvatiti kao putanje oko Sunca, koje se samo smatralo nepomičnim. Kad bi se planet jednostavno gibao po kružnici sa Suncem u središtu, bilo bi pojmovno jednostavno otkriti kako bi takvo gibanje izgledalo sa Zemlje. No daleko složenije pojave su bile u igri, pa je zadaća bilo daleko teža. Da bismo je započeli, ta gibanja se moralo istraživati empirijski, koristeći obzervacije planeta astronoma Tycho Brahe-a. Tek nakon toga moglo se misliti, po prvi puta, o otkrivanju univerzalnih zakona koji upravljaju tim gibanjima.

Da biste mogli samo zamisliti kako je moralo biti teško odrediti čak i stvarne putanje gibanja, razmotrite sljedeće: Čovjek nikad ne vidi gdje se

planet stvarno nalazi, već samo u kojem smjeru je vidljiv u nekom danom trenutku sa Zemlje, koja se međutim i sama giba nepoznatim načinom oko Sunca. Poteškoće izgledaju potpuno nesavladive.

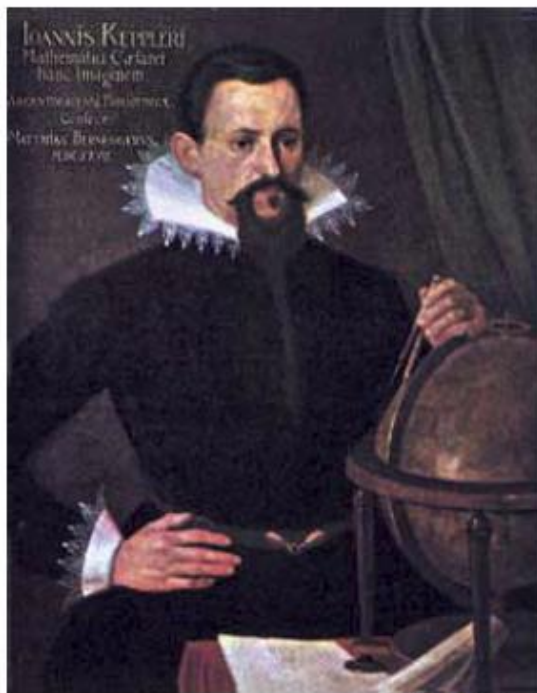
Kepler je morao naći načina uvesti reda u taj kaos. Prije svega, shvatio je da bi morao pokušati odrediti gibanje same Zemlje. To bi jednostavno bilo nemoguće, kad bi samo Sunce, Zemlja i nepomične zvijezde postojale bez drugih planeta. Bilo bi nemoguće ustanoviti bilo što empirijski, osim kako se pravac od Sunca do Zemlje mijenja tijekom godine (vidljivo gibanje Sunca naspram nepomičnih zvijezda). Moglo bi se utvrditi da ti smjerovi pravca Sunce-Zemlja svi leže u konstantnoj ravnini u odnosu na nepomične zvijezde, barem do stupnja točnosti zamjedbe koja je tada postojala bez teleskopa. Moglo se također odrediti kako pravac Sunce-Zemlja rotira oko Sunca. Moglo se tako odrediti da se kutna brzina tog gibanja mijenja na određeni način tijekom godine.

No to ne bi bilo od veće pomoći, još uvijek se ne bi znalo kako se razdaljina između Sunca i

Zemlje mijenja u godini dana. Samo kad se znaju promjene te razdaljine u godini, mogao bi se otkriti točan oblik putanje Zemlje, kao i način kako tu stazu ona prelazi.

Svjetiljka Mars

Kepler je pronašao čaroban način kako izaći iz te dileme. Prije svega, obzervacije Sunca pokazale su da se njegov prividni put naspram pozadine nepomičnih zvijezda ubrzavao u određeno vrijeme godine, no kutna brzina tog gibanja bila

Johannes Kepler

Frankfurt University

to jest, rotaciona brzina pravca Zemlja-Sunce bila je ista u isto vrijeme godine, gledano s istog mjesta među nepomičnim zvijezdama. Moglo se, stoga, zaključiti da je zemljina putanja bila *zatvorena* krivulja, gdje se Zemlja vraća svake godine na isto mjesto, na isti način. To nikako nije bilo samoočito, *a priori*.

Zagovorniku Kopernikanskog sustava bilo je gotovo sigurno da se to mora primijeniti isto tako na putanje drugih planeta.

To je sasvim sigurno olakšalo stvari. No kako bi se mogao odrediti pravi oblik putanje Zemlje? Zamislite si žarko sjajuću svjetiljku **M**, negdje u ravnini zemljine putanje; njen položaj ostaje konstantan, pa time ona određuje čvrstu točku triangulacije iz koje se može konstruirati put zemljine putanje, točka koju zemljini stanovnici mogu imati u vidokrugu u bilo koje doba godine. Ta svjetiljka **M** je udaljenija od Sunca od Zemlje. Takva svjetiljka pomogla je određivanju putanje Zemlje, kako slijedi:

Prvo, svake godine postoji vrijeme kad je Zemlja **Z** poravnata sa Suncem **S** i svjetiljkom **M**. U tom času naciljajte okom sa Zemlje **Z** svjetiljku **M**, točno u pravcu **SM** (Sunce-svjetiljka). Zamislite da je potonja (svjetiljka!) pričvršćena na nebeskom svodu. Zamislite zatim Zemlju u nekom drugom mjestu u drugo vrijeme. Čovjek bi mogao vidjeti i Sunce **S** i svjetiljku **M**, sa Zemlje tvoreći trokut **SZM**, gdje je kut **Z** poznat. No isto tako, iz izravne obzervacije Sunca, čovjek bi mogao odrediti smjer **SZ**, naspram nepomičnih zvijezda, dok je ranije smjer pravca **SM** bio izračunat naspram nepomičnih zvijezda. No u trokutu **SZM** također znamo kut **S**. Možemo stoga na komadu papira konstruirati proizvoljnu bazu **SM**, i uz oba poznata kuta kod **S** i **Z**, možemo također konstruirati trokut **SZM**. Tu bi konstrukciju mogli opetovano izrađivati tijekom godine, svakiput ucrtavajući na papiru položaj Zemlje **Z**, i bilježeći odgovarajuće vrijeme i dan položaja u odnosu na konstantnu bazu **SM**. Putanja Zemlje može se ovim načinom empirijski izračunati—osim, očito, njenu apsolutnu veličinu.

No, pitat ćete, gdje je Kepler dobio svjetiljku **M**? Njegov vlastiti genij i dobrohotnost Prirode (u ovom slučaju) su mu to dali. Planet Mars dao je primjer, a duljina Marsove godine bila je znana—to jest jedna revolucija Marsa oko Sunca. Sunce, Zemlja, Mars jednog se dana točno pravocrtno

mogu poravnati. Taj položaj Marsa se ponavlja nakon, jedne, dvije, itd., marsovske godine, jer Mars se također giba po zatvorenoj putanji. Stoga u tim znanim trenutcima **SM** daje istu bazu, dok je Zemlja uvijek negdje drugdje na svojoj putanji. Obzervacije Sunca i Marsa stoga točno u tim trenutcima pružaju način određivanja prave putanje Zemlje, u kojoj u svakoj točki Mars igra ulogu imaginarne svjetiljke opisane gore! Tako je Kepler bio kadar pronaći pravi oblik zemljine putanje i put kojim Zemlja prolazi, tako da mi, sljedeća pokoljenja ljudi—Europejci, Njemci, ili čak i Švabe¹—možemo mu se diviti i hvaliti ga.

Iz zamišljenog do viđenog

Sada dolazi drugi po redu, ali ne i lakši dio Keplerovog životnog djela. Putanje su bile empirijski određene, no njihove zakone se tek moralo izvesti (dokučiti) iz empirijskih podataka.

Prvo, uzeo je pretpostavku o matematičkom obliku krivulje putanje, a zatim ju provjerio s izvanrednom količinom numeričkih podataka. Kad to ne bi funkcioniralo, osmislio je novu pretpostavku i radio opet na njenoj provjeri. Nakon goleme pretrage, uspio je: Putanja je elipsa; Sunce se nalazi u jednom njenom fokusu. Otkrio je također zakon koji upravlja normom promjene brzine revolucije: to jest pravac Sunce-planet prolazi jednake površine u jednakom vremenu. Konačno, otkrio je isto tako, da je vrijeme orbitalne periode na drugu potenciju jednako glavnoj osi elipse na treću (potenciju).

Našem udivljenju prema ovom izvanrednom čovjeku pridružuje se još jedan osjećaj udivljenja i poštovanja, ne prema nekoj ličnosti, već prema čudesnoj harmoniji Prirode u koju smo rođeni. U drevnim vremenima, ljudi su već razmišljali o crtama najjednostavnije zamislive pravilnosti. Među njima, najprije, odmah do pravca i kružnice, bila je elipsa (također i hiperbola). Ove potonje oblike vidimo ostvarene, barem veoma približno, u putanjama nebeskih tijela. Čini se da čovječji razum prvo mora samostalno konstruirati oblike, prije nego što ih otkrije u predmetima. Keplerovo čarobno životno djelo pokazuje nam naročito lijepim načinom, da spoznaja ne može procvasti iz čistog i savršenog iskustva već iz usporedbe zamišljenog s onim što vidimo.

¹ I Kepler i Einstein bili su Švabe—urednik.

EPILOG

Razgovori o dubljem značenju uratka

Odlika čovječanstva leži u otkrićima novih stvari. Otkrivamo zakonitosti i načela, otkrivamo uvid u način kako svemir funkcionira. Najrazvidniji, najčišći izraz tog procesa vidi se u takvom činu kad postajemo sposobni promijeniti svoje vladanje, sposobni raditi nešto što prije jednostavno nismo mogli. Po svojoj temeljnoj prirodi čovječanstvo je stvaralački rod ili vrsta. Uvijek čini nešto novo, uvijek se uzdiže na više razine; jedinstveni rod čiji se odnos prema univerzumu uvijek mijenja. Nas ne određuje nijedan posebni odnos prema univerzumu. Nemamo neku svoju ekologiju, kao što životinjski rod ima svoju. Ljudska ekologija je potencijal promjene naše ekologije i po tome se razlikujemo od životinjskog roda, to nas čini čovjekom. Nijekanje te odlike, kao što većina naših dičnih pogotovo političkih vođa čini, odlika je pravog Zeusa i predstavlja provođenje Zeusovog genocidnog programa.

Glede krize s vodom—kako možemo naći pravo čovječje rješenje krize? Kako možemo razviti nove načine upravljanja vodom i vodosustavima, kako upravljati vodociklusom koristeći metode koje možda još i ne postoje, odnosno ako i postoje, u preliminarnoj su fazi. Kako možemo postići novu, višu razinu upravljanja sustavom, koju nikad nismo bili u stanju razviti ranije? Jer ako to ne činimo, onda ne reagiramo na krizu kao pravi ljudski rod. Jednostavno reagiramo na način kako smo reagirali u prošlosti.

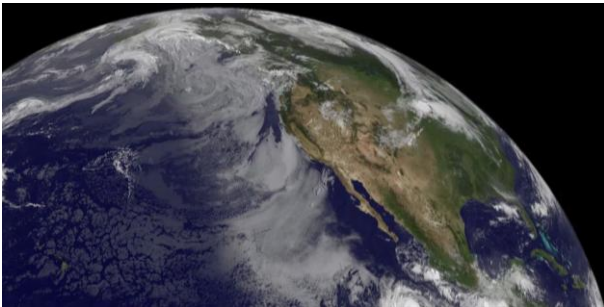
Upravo čin ljudskog uma omogućuje čovječanstvu razumijevanje uzročnosti. Ono ne dolazi iz iskustva, ne proizlazi iz podataka na osnovu obzervacija. Samo iz stvaralačkog čina koji čovjek proizvede u svom umu. To je čin koji čovjek nije izveo iz vanjskih dokaza, već nešto što je morao sam proizvesti, nešto jedinstveno i novo, i u stanovitom smislu, izričito jer dokazi stavljeni pred njega sadrže proturječnost, nedosljednost, ne bi mogli funkcionirati sami po svojoj logici. Morao je čovjek iznaći novu koncepciju, novu zamisao koju je on proizveo a koja nije mogla doći niotkuda drugog osim njegovog vlastitog čina, njegovog vlastitog stvaralačkog otkrića.

Kao ljudsko biće zdrava razuma čovjek zamijećuje stvari, pojave. Raspoznaje te pojave kao posljedice, pa stvara hipotezu o načinu funkcioniranja posvjedočenih posljedica, i na koncu demonstracija ispravnosti njegove hipoteze omogućiti njemu i [u konačnici] čovječanstvu promijeniti svoje funkcioniranje u svemiru. Postavljamo si pitanje, da li naše hipoteze omogućuju čovječanstvu činiti nove stvari? Stvarati nove vrste djelovanja?

Prema radu g. LaRouchea o ekonomiji te stvari se mogu mjeriti u određenom smislu čak i jasnije: Da li one omogućuju povećanje relativne gustoće naseljenosti ljudskog roda? Da li omogućuju izmjerivo povećanje moći čovječanstva glede širenja svog utjecaja na planet i oko njega? To nikad nije potpuno i konačno znanje. Nikad nemamo potpuno, konačno rješenje čitavog sustava. Razvijamo te hipoteze, demonstriramo njihovu ispravnost kad čovječanstvu daju sposobnost biti učinkovitiji, razviti veću moć djelovanja u svemiru, a kojiput svjedoci smo posljedica koje, mogli bismo reći, krše naše postojeće hipoteze. Vidimo posljedice, vidimo pojave koje funkcioniraju na način gdje naše postojeće hipoteze, postojeće koncepcije ne mogu protumačiti njihovo p(d)okazano funkcioniranje. I to je odlično. Upravo te nedosljednosti su nam potrebne. One su naša karta za vlak budućnosti. To tražimo jer one su pokazatelji ne našeg neuspjeha već činjenice da nikad nije moguće sve znati pa su onda to pokazatelji nove zakonitosti koja je ušla u

igru. To je nova činjenica koju još nismo shvatili; ona se očituje mogli bismo reći svojim odstupanjem od očekivanog, neočekivane varijacije u ponašanju sjena. Osmislili smo [nevidljivi] predmet koji baca te sjene, no vidimo da se one ponašaju drukčije od onog što očekujemo. To ustvari hoćemo, stvari koje trebamo tražiti u rješavanju takvih pitanja. U slučaju vode vidimo procese kretanja vode s jednog mjesta na drugo; vidimo prijelaz vode iz jednog stanja u drugo, iz tekućine u plin, paru, u kruto stanje—led. Vidimo vodu koja prolazi kroz razne procese, kroz abiotske sustave, biološke sustave, kroz ljudsko gospodarsko djelovanje; sve to vidimo, no nitko ne misli da svi ti efekti vodociklusa predstavljaju samoodređujući proces!

Nije teško vidjeti da se u tom vodociklusu vidi izraz određene zakonitosti, određenih sila na sceni: izraz uloge Sunca na sceni. Vodociklus ne može postojati bez postojanja Sunca. Čitavom

tom ciklusu energiju daje toplina i elektromagnetsko zračenje Sunca; ono ispari oceanske vode, napuni nebo atmosferskom vlagom. Tu je i rotacija Zemlje koja je isto kritičan faktor ponašanja tog sustava, kretanja atmosferske vlage nebom povezano s obrascima vjetra. Imamo i utjecaj živih organizama; biljke igraju neobično važnu ulogu

odašiljanjem vode natrag u atmosferu. Bez toga voda na kopnu bi jednostavno ostala na zemlji, pa je biljke vraćaju natrag gore. Znači već znamo da je vodociklus samo sjena, izraz određenih zakona djelovanja. No sve do sada to smo pripisivali samo sjenama procesa djelovanja Sunca, Zemlje, sustava oceana i živih organizama.

Kad svjedočimo promjenama, varijacijama koje ne možemo pripisati nijednoj ranije znanoj zakonitosti, koje ne odgovaraju našem sadašnjem pretpostavljenom poimanju uzroka koji upravljaju sustavom, imamo pred sobom predstavu čudesnog odstupanja, koja govori da se nešto drugo, različito događa, govori o nekom drugom faktoru zbivanja, koji je van našeg pretpostavljenog okvira kojim smo definirali svoje poimanje uzroka tih pomičnih sjena zvanih vodociklusima.

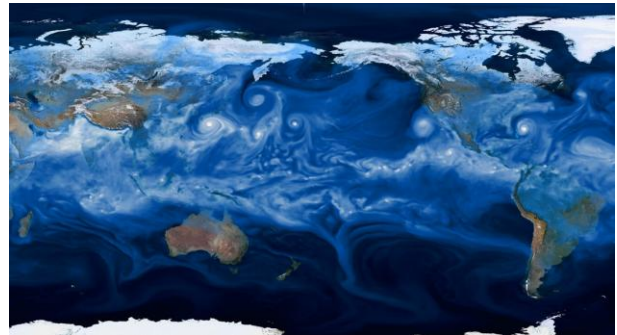
Imamo naše sadašnje poimanje gibanja Sunčevog sustava galaksijom; prema tom starom okviru to gibanje nema nikakvo značenje za vodocikluse, za klimatske uvjete, nema značenje za ponašanje vode na Zemlji. No prikupljeni podatci ukazuju određenu spregu, vidimo odstupanja i varijacije klimatskih uvjeta koje su u cjelokupnom neskladu s prijašnjim sustavom načina funkcioniranja tog sustava zakonitosti. No ukazuje nam se sklad s galaktičkom vrstom sprege. Vidimo pokazatelje odstupanja koja govore kad Sunce mijenja svoju snagu, kad slabi, kad pokazuje rast pa pad svojih aktivnosti, kad Sunce ustvari smanji svoju zaštitu Sunčevog sustava od upliva galaksije oko nas, kad propušta više galaktičkih djelovanja i učinaka, tad vidimo odstupanja u ponašanju vode, u funkcioniranju vodociklusa—možemo pratiti učinke kao suše, i poplave, varijacije koje su u neskladu s prijašnjim poimanjem sustava no u izravnoj su sprezi s međusobnim djelovanjem Sunca i šireg galaktičkog učinka.

Možemo to pratiti na vremenskoj skali tisuća godina; vidimo ih na vremenskoj skali stotina godina, desetljeća. Vidimo tu pojavu i u kratkom roku od nekoliko dana, kad Sunce ispušta ogromne provala plazme, kod eksplozivnih pojava blizu površine Sunca—koralna izbacivanja mase. Kad ti učinci prolaze pokraj Zemlje, smanjujući galaktičke učinke na Zemlju, odnosno

kratkotrajno zaštićujući Zemlju, zapažamo odstupanja u ponašanju vode u atmosferi u skladu sa smanjenjem galaktičkog učinka. Sve ovo govori da su do sada uplivi izvan Sunčevog sustava bili isključeni iz razmatranja u postojećem okviru poimanja; smatralo se da galaktički utjecaji nemaju nikakvu ulogu u tom viđenju.

Dokazi ponuđeni u ovom uratku **KRIZA VODE** jasno pokazuju suprotno, vidimo odstupanja koja nas usmjeravaju na galaktički sustav. Ovaj uradak je rezultat šačice znanstvenika koji su imali hrabrosti i snage slijediti ova pitanja na granicama znanja, i koji su ukazivali godinama na postojanje ovih posljedica koje nas usmjeruju na šire kozmičke procese. Uradak sadrži čitavu okosnicu koja prikazuje da se ova odstupanja više ne mogu zanemariti. Vidimo sjenu, zvanu vodociklus, posljedice ovih sila u igri, i to zovemo ciklus protoka vode, a te sjene ne nastaju isključivo iz procesa unutar Sunčeva sustava. Baca ih također i djelovanje galaksije. Moramo početi to razumijevati s tog višeg gledišta gdje moramo uzeti u obzir ulogu galaksije. Razmišljanje nam mora polaziti s razine galaktičkog sustava kad razmišljamo o stvarima za koje smo mislili da su jednostavan ciklus protoka vode. Moramo postati i biti svjesni da je sjena koju zovemo vodociklus izraz i galaktičkog procesa.

Ova saznanja upotpunjuju naše poimanje ponašanja vode u atmosferi. Sunce neprekidno pumpa vodu iz oceana u atmosferu putem isparavanja, puneći atmosferu vodenom parom. Ova saznanja nam, stoga, daju novi uvid kako se ta voda ponaša unutar atmosferskog sustava i, najvažnije od svega, glede sadašnjih problema daje nam novi uvid kako možemo započeti utjecati na to i kontrolirati ovo zapravo kozmičko okruženje atmosfere; na koji način možemo mi sami utjecati na i kontrolirati atmosferske uvjete koje pripisujemo djelovanju galaktičkog sustava.

Dio ovog galaktičkog procesa su sustavi ionizacije, koje su uspješno razvili u svrhu utjecanja i modulacije tih **kozmičkih** uvjeta ili **kozmičkog okružja** atmosfere, utjecanja na ponašanje vode tamo gore. Ti sustavi su bili uspješni u povećavanju oborina; oni mogu uspostaviti nove tokove atmosferske vlage nad kopnom, dovesti je iz oceana. U stanju smo crpiti vodu iz tog ogromnog potencijala atmosferskog vodosustava. U svezi ovoga možemo se osvrnuti na rad Keplera, na **KEPLEROVO NAČELO**. Kepler je dokazao da čovjek nije životinja. Nije ograničen svojim biološkim iskustvom ili iskustvom koje mu njegova osjetila pružaju, njegova osjetilna zamjedba, kao što je to slučaj kod svake znane životinjske vrste. Čovječanstvo ima dar jedinstvene sposobnosti čovječjeg uma, koje postoje izvan i iznad osjetila. To je sposobnost upuštanja u stvaralački čin uma, jedinstven čovječjem umu. Time čovječanstvo dobiva i ima moć stvaranja promjena, moć temeljite promjene svog odnosa sa svemirom.

Dublja pozadina razumijevanja uradka

Koja je razlika čovječanstva i životinje?

Vrlo malo ljudi zna razliku ljudskog bića od životinje. Svi će bez mnogo razmišljanja reći da su ljudska bića samo životinje; zovu ih **ljudskom životinjom**. No u krivu su. Postoji razlika, no ona se

danas apsolutno ne napominje gotovo ni na jednom području u znanstvenom smislu i znanstvenim riječima.

Razliku vidimo u procesu povezanom s rađanjem vrste. Druga živa bića rađaju se na svijet u uvjete života, koji u konačnici dovode do njihovog izumiranja. Misli se pod tim, da životinje nemaju sposobnost stvaralačkog čina, odnosno čina kojim mogu stvoriti životinju superiorniju od sebe samih. Nijedna životinja to ne može. Životinje prolaze kroz evoluciju, no ona je jednoprolazna. Razvije se nova vrsta. No promjena prirode uzrokuje zatim uništenje i izumiranje čitavih plemena vrsta. To je povijest procesa, i u njemu se krije pitanje: što je život? Unutar njega je i pitanje: što je čovječji život? Čovječji život ne mijenja [biološke, fizičke] odlike čovjeka. On se mijenja samo njegovim samorazvojem. Njegov samorazvoj je njegova evolucija. Nijedna životinja po sebi nema sposobnost takvog samorazvoja, ima je samo ljudsko biće. Naš sustav školovanja veoma mudro i podmuklo prikriva tu činjenicu, jer sama odgovorna profesija ne zna mnogo više od onog što bi i životinja znala. Naime, ljudsko biće jednostavno [u očima dičnih „stupova društva“] nije popularno. Oni kojima je stalo do ljudskog bića moraju, izgleda, na sebe preuzeti teret top pitanja i reći, u čemu je veliki problem krize vode? A tu ustvari ne leži odgovor. Odgovor je koji rod može učiniti nešto da se 'kriza' ispravi? Jedino ljudski rod to može. S galaktičkog stajališta. Opet, glavno pitanje nije sama galaksija. Ona je već tu, svugdje. Kako i što onda čovjek radi s tom galaksijom? Čovječanstvo je u njoj stvaralačka sila. No veoma znakovita razlika takvog poimanja može se vidjeti u činjenici magične godine 1900.-te. Nakon nje dolazi do sustavnog uništavanja zamisli znanosti. Postoje i sada neki ljudi koju se znaju koristiti znanošću, no vrlo malo njih zna kako stvarati znanost. Na tom području postoji velika potreba i nužda za rješenjem.

Djelovanje čovječanstva unutar galaktičkog sustava

Lakomisleni ljudi kad se spomene Sunčev sustav misle da je to niz premeta koji slobodno plutaju u ogromnom praznom prostranstvu svemira.. No već nam je Kepler pokazao, da su to što vidimo samo sjene, samo učinci. Oni su rezultata uzroka. Jedino čovječanstvo sposobno je shvatiti taj uzrok i k tome shvatiti da mi na tom polju uzroka možemo djelovati. Ne radi se o dimenziji prostora ili rasponu vremena kako to ljudi obično misle. Zamisao je drugačija, sliku joj daje pitanje: gdje postoji pokretačko načelo? Što je ono, kako ga možemo shvatiti? Kako čovječanstvo može pokrenuti svoje vlastite učinke i koristiti ih, i zaraditi u tom smislu pečat vrste sile u svemiru? Kako može čovječanstvo baciti svoju vlastitu sjenu stvaralačkog čina, a ne samo reagirati na tuđe sjene?

Tu vrstu zamisli daje nam Kepler; a danas nam je ona apsolutno nužna. On sam, naime, nije ništa riješio—on ne bi ni želio riješiti sve; on bi, mislim, uživao u zamisli novih izazova, gledajući na galaksiju, na supergalaktičke strukture koje nas okružuju. Moramo danas gledati na nova granična područja, na galaktički sustav za početak. Ponovno, ona nije zbirka različitih predmeta, već se mi moramo potruditi i shvatiti zakonitosti koje pokreću taj sustav, taj proces, te učinke, na jedinstven način čiji izraz gledamo i vidimo. Kako možemo to odrediti ne samo kao neku akademsku raspravu, nego kako možemo djelovati na tom polju? Kako možemo razmišljati o čovječanstvu koje kroči prema svojim mogućnostima bacanja sjena stvaralačkog čina, u sprezi sa zakonitosti koju bismo zvali galaktičkom? To je razina pred kojom evo stojimo, razina na koju moramo ići i stići.

Popratna pitanja i prigovori:

Znamo (znate) li razliku što znači znati načelo ili zakonitost, od odokativnog nagađanja koristeći se jednostavno riječima? Značenje ili znanje se neće prenijeti jednostavno, neće ga onaj kome su riječi upućene prihvatiti, jer ljudi jednostavno ne žele da dođe do takvog prijenosa jer je stvar neugodna, ne uklapa se u ono što su odabrali vjerovati.

Sindrom današnjeg vremena

„Ljudi danas, prvo, nemaju sposobnost znati što je istina, i drugo, ne znaju kako istinu naći. Pokušaj unovačenja ljudi u skup kojem bi cilj bio učiti kako se voditi istinom pretvori se uvijek u proces gdje takvi novaci unovače svoje regrutere u neznanje“.

Ljudi kojima je na srcu pravi napredak čovječanstva moraju zato proći strogu indoktrinaciju u preciznost jezika u svemu što ovaj uradak govori. Naime, ako netko želi poučavati znanost na stvarno ozbiljnoj, višoj razini znanstvenog rada, ne pomažu mu **riječi** već znanje ideja u njihovoj posebnosti! Sudbina čovječanstva ovisi o takvom pristupu, pa se oni koji žele istinski pomoći napretku čovječanstva moraju zapitati: „Jesmo li [jesam li] kompetentan?“

Današnji dični vođe ne prihvaćaju [pravo] školovanje. Školovanje im **ne treba**. A i mnogi će za sebe reći: „Pa mi smo veterani borbe za prava, mi smo članovi udruge. Radimo ovako godinama, pa zašto sad odjednom vi, netko sa strane, pokušavate **podučiti nas o tome?**“ Ljudi naime žele sudjelovanje u popularnim stvarima, popularnom mnijenju—nalik na incestuoznost?! Istinski ljudi, borci za napredak čovječanstva moraju biti, u ovim prilikama koje vode propasti, ljudi koji znaju znanstvene zamisli i ideje i potpuno ih shvaćaju. Oni, kojima se obraćaju, prenose stav koji kaže znanost nije potrebna, ne treba nam daljnje školovanje, snalazimo se za život s postojećim patvorinama [znanosti, morala i kulture]. Time i istinske, ali kolebljive ljude, navedu da se—okolišanjem i dvosmislenošću—pokušavaju svidjeti okolini te time izgube svoj istinski stav. Dobar primjer—u prenesenom značenju—može nam pružiti primjer kirurgije:

Ne zovete nikoga za operacioni stol ako ne zna kompetentno obavljati svoju kiruršku dužnost, ako ne razumije bolest.

Većina istinskih ali kolebljivih ljudi ne razumiju bolest. No javno tvrde da se bave znanost. Odmah će stoga poskočiti i automatski se opirati **svemu** što je istinski [a ne po njihovim mjerilima] kompetentno—ne daju pomisliti na manjkavost svoje kompetentnosti. Rade to pod kojekakvim utjecajima vanjskih moćnika i njihovih oruđa.

GOVORNICI [koji govore u ime] ČOVJEČANSTVA

Američki demokratski predsjednički kandidat Martin O'Malley

Kao i u mnogim drugim stvarima naši mediji jednostavno ne žele spomenuti čovjeka pravog predsjedničkog kova, jer nije po volji moćnika koje mi slijedimo. Radije prenosimo i sami dajemo holivudski tretman osobi kao Hillary čiji je rok trajanja prošao [ako ju se ne pogurne].

Iznosimo ovaj govor kao protutežu nametanom tobože demokratskom pravilu naših dičnih vladajućih političara: „Ulica ne može donositi rješenja ili pravila“; ujedno i protuteža dičnim komentatorima naših svakodnevnih prosvjeda ljudi lišenih posla, sredstava za život svojih obitelji, pogotovo u ovim kriznim, katastrofalnim vremenima kad je istinska protuteža, koja daje nadu u bolje sutra, nužna.

Kao što je dr. Martin Luther King jednom rekao, pobuna je jezik onih koje se ne čuje. Ovaj tjedan narod našeg grada [Baltimora] i čitava naša zemlja bila je primorana slušati; slušati bijes mladih američkih muškaraca koji odrastaju u zrelu dob s mračnim izgledima preživljavanja, i još manjim izgledima za uspjeh. Slušati tjeskobe mladih muškaraca s malim nadama da će dobiti sezonsko zaposlenje, gotovo nikakvim za posao koji bi jednog dana mogao nositi obitelj. Slušati taj tihi krik unutar praznih srca mladih američkih dječaka, koji osjećaju da ih je Amerika zaboravila; da Ameriku nije briga za njih. Da ih Amerika ne želi gledati; da Amerika želi da oni odu, ili da ih strpa u zatvor. Zasigurno, sposobni smo za više kao nacija. No, glede bijesa koji smo vidjeli u Fergusonu, u Clevelandu, na Staten Islandu, u Sjevernom Charlestonu, i u požarima sjevernog Baltimora, ne radi se samo policijskim mjerama; ne radi se samo o rasi. Radi se o srozavanju plaća i nedostatku prilika i mogućnosti u našoj državi danas. Radi se o brutalnosti gospodarskog sustava koji obezvrjeđuje ljudski rad, ljudski potencijal, i ljudske živote. Radi se o laži koju širimo o Američkom snu, kad stavljamo potrebe najmoćnijih bogataša ispred dobrobiti mnogih iz našeg naroda. Krajnje siromaštvo je krajnje opasno. Govori to o državi u kojoj si dopuštamo to što postajemo, i uvrede koje svaljujemo na zemlju kakva bismo trebali biti. Mi smo Amerikanci, i još uvijek imamo sposobnosti ponovno izgraditi svoju budućnost. No samo naš čin, naši naponi mogu nas spasiti.
